

หม่อจำเป็น

ตัวละคร

หมื่นจำเนียร (เศรษฐี อย่าง เก่าๆ แต่ ทำ ทา
เป็น ชั้นใหม่)

นาย เหลี่ยม (ซุ้รัก ของ แม่ จินดา)

ตา สัง

ผู้ใหญ่บ้าน หง

อ้าย เหลือ } (บ่าว หมื่น จำเนียร)
อ้าย หลอ }

นาย เป้า (ชาว บ้าน)

นาย เปี้ย (ลูก นาย เป้า)

นาง กลิ่น (แม่ นม ลูก หมื่น จำเนียร เป็น
เมีย อ้าย หลอ)

ยาย มา (เมีย ตา สัง)

ชุดที่ ๑

ฉาก—ทาง เกวียนในป่า แห่งหนึ่ง ป่า นี้ เปน
ที่เตียน ๆ คล้ายป่าทาง สระบุรี และ พระฉาย และ
อยู่ไม่ห่าง หมู่บ้าน นัก ช้าง ช้าง แล เห็น บ้าน
ตาสัง เปน เรือน อย่าง ย่อม ๆ แต่ มัน คง พอ
ประมาณ มี ทางเดิน ทางหลัง เรือนได้

(เปิด ม่าน ตาสัง กับ ยาย มา ขึ้น อยู่หน้า บ้าน
ทะเลาะกัน)

ตาสัง

เถียว นี ขอให้ แก เข้าใจ เสีย หน่อย เถอะ ว่า ตัว ข้า
น่ะ งานการ ไม่ อยากร ทำ แหม มี นี อีก ท่อ ไป เลย ที่ เถียว
และ ขอ ให้ เข้าใจ ว่า ข้า น่ะ เปน โสท อยู่ แก่ ตัว ไม่
ไ้ เปน ชี ข้า มา ครอก ใคร ถ้า ข้า ชอบใจ ทำ งาน
ก็ จะ ทำ ถ้า ไม่ ชอบ ก็ จะ ไม่ ทำ

ยายมา

ข้า ก็ขอ บอก กะ แก เหมือนกัน ว่า แก นะ จะ
ต้อง ทำ การ ทำ งาน มั่ง ข้าไม่ได้มา เปน เมีย แก
สำหรับให้ แก ใช้ เปน ชู้ ข้า

ดา สัจ

เฮ้ย ! ข้า เรื่อง มีเมีย นี้แหละ ออกเปื้อนเสียแล้ว
ละ จริง นะ ที่ ไยราณ ท่าน ว่าไว้ ว่า มีเมีย เหมือน
มี ตรวนใส่ ขา

ยายมา

ชะ ชะ ฉลาด จริง นะ เฒ่า แต่ ขยาย สุภาสิต
ออกมา รำไป และ

ดา สัจ

ฉลาด จริง ชี แก ไป เทียว หา ตุ๊กตา หรือ ทิ้ง หมู
บ้าน นี้ นะ มีใคร ที่ มีความ รู้ ดียิ่ง ไป กว่า ข้า มี มั่ง ไหม

แหว่ใหม่ละ ว่า ข้า น่ะ เคย อยู่ กระหมอบ ฝรั่ง ใน ขาง กอก
 เปน หกปี นั้น แน่

ยายมา

อยู่ กวาค เรือน เขา น่ะ จิ

ดา สัจ

ก็ใคร ว่า กระไร ละ

ยายมา

ดูย ! แค่นี้ จะ เขา มา ขวค กระ เขา ท้วย

ดา สัจ

ขวค จิ ก็หรือ ตาม แหว่ นี้ มีใคร เคย กวาค เรือน
 หมอบ ฝรั่ง มั่ง ละ

ยายมา

เปื้อน หนัก ข้าย คน ขวค ก็ ละ ก็

ดา สัจ

เปื้อน หนัก ชี ผู้ หญิง ปาก จัก ๆ ละ ก็

ยายมา

รู้งี้ ข้า ก็ไม่ปรารถนา เขา แก เป็น ผัว หรอก

ดาสัง

รู้งี้ ละ ก็ ไม่ปรารถนา เขา แก เป็น เมีย เหมือน กัน

แหละ

ยายมา

ชะ ชะ ! คน อย่าง แก นะ เป็น อย่าง เคารวะ ที่
ก็ เหลือ เกิน ที่ เกี่ยว ที่ ได้ คน อย่าง ข้า เป็น เมีย

ดาสัง

เฮ้อ แก ไม่ต้อง พด ขวค ตี ไป นึก หรอก เขา รู้
หรอก ว่า แก นะ อยาก มี ผัว จน ตัว สั่น ที่ มา ได้ เสีย
กับ ข้า นะ เป็น เคารวะ ที่ ของ แก นา ไม่ ยั้ง จัน
ปาน นี้ ก็ ยัง อต แง อยู่ นั้น เอง

ยายมา

ถ้า ข้า ไม่ได้ มี ผัว เสีย เลย ก็ ยัง จะ ดี กว่า นี้

อะไร มีผิว กระจาคนหนึ่ง ก็ ออกเป็นปานนี้
 เกียจ หลัง ยาว งาน การไม่รู้ จักทำ กินแต่ เข้า
 เปลือง เปล่า ๆ จน จะ หมด ยั้ง หมด นาง

ดาสัง

แก นี แหละ ทอ แหละ จริง ๆ เทียว

ยายมา

ทอ แหละ ยั้ง ใจ

ดาสัง

แก ว่า ข้า กิน แต่ เข้า

ยายมา

ก็ หรือ ไม่ จริง ละ

ดาสัง

ไม่ จริง เหล้า ข้า ก็ กิน

ยายมา

แล้ว สมบัติ พัก สถาน อะไร ที่ เปน ของ ใน บ้าน มี

อยู่เท่าไร แกก็เก็บ ข่าย เสียที ละ สิ่ง สอง สิ่ง
สำหรับ จะ เอา เงินไป เล่น กระไป ซ้อ เหล้า กิน จน
เรือน เตียน แล้วนี่

ดาตัง

เตียนก็ไป นะ ชี ไม่ ต้อง กวาคบ้อย ๗

ยายมา

จน ชันที นอนหมอนมุ้ง ก็ แทบ หมด

ดาตัง

ก็ยัง ดี นอนไม่ สบาย จะ ไต่ ตีน เข้า ๆ

ยายมา

อ้าย แก นะ มันก็ ตี แต่ เล่น กระกิน เหล้า นะ แหะ
ตัง แต่ เข้า ชั่ว เย็น

ดาตัง

ก็ ตี ชี ข้า สบาย ของ ข้า ยัง งั้น นี่

ยายมา

ก็ข้าล่ะ จะให้ข้าเลี้ยง ลูกเต้า ของ ข้า ยังไง

ตาสัง

แกจะเลี้ยง ยังไง ก็ ตามใจ ละซิ ไม่ใช่ธุระ
ของ ข้า นี่

ยายมา

โอ้ ลูกหรือก็มีถึงสี่คน ค่ะ เข้าชั้นก็ต้อง
หอบหิ้ว พระรุง พระวัง

ตาสัง

ก็แกเลือกไป หอบหิ้ว มันทำไมเล่า ทั้งสี่คน
ห้าคน เมื่อแกไม่ อยากหอบ อยากหิ้วก็วางมัน
เสียกะ ฟัน ก็ จะ แล้วกัน

ยายมา

แล้ว อ้าย ลูกหรือ ออก ๆ อยากรู้อย่างไร

ร้องขอเข้ากินแกละ แล้วก็ไม่รู้จะไปหาเข้าที่
ไหนมาให้กินให้พอ กัน

ตาสัง

ก็ให้มันกินขนมเสียมันไม่ได้หรือ นี่แน่ะขอ
ให้แกเข้าใจเสียหน่อยเถอะว่าตัวข้านะ ถ้าข้า
ได้กินอิ่มหน้าสำราญแล้วละก็ ข้าก็ อยากแต่จะ
เห็นคนที่หน้าตา เบิกบาน เท่านี้แหละ นี่แก
ละ ก็ดี แต่ปาก จิต หนวกหู จะ ตาย

ยายมา

เดี๋ยวนี้แน่ แก จะ ให้ข้า เชื่อ หรือว่าเรา นะ จะ
บริบูรณ์ อยู่ได้ เช่นแต่ก่อน หายยังไร ตาซีเมา

ตาสัง

เฮ้! อย่าให้มันหนักไปนักนะ

ยายมา

ข้า ขอถามสักหน่อยเถอะ ว่าข้า นะจะ ต้อง

ทนความขี้เกียจ ความ เหลวไหล ของ แก่ไป อีก สัก
ก็ มาก น้อย

ดาสัง

บอก ว่า อย่า พุด ข้าย เรื่อง นี้ อีก

ยายมา

นี่ จะทำ ยังไง ก็ ถึง จะให้ แก่ กิด กลับ ตัว ได้ เสีย
สัก ที

ดาสัง

นี่ แหม่ ยาย แก่ ก็ รู้ อยู่ แล้ว ว่า ข้า น่ะ เป็น คน
กลืน ไท โย ไม่ ค่อย จะ ได้ แล้ว ก็ ถึง ยัง ไง ๆ แชน
ข้า ยังมี กำลัง พอดี ที่จะ เล่น งาน แก่ ได้ เจ็บ ๆ นะ

ยายมา

ไม่ ต้อง ชู ข้า ไม่ ได้ หวาด เสียว เลย

ดาสัง

อ้าย หวาด นะ ยัง ไม่ รู้ แต่ เสียว นะ อาจ จะ

เป่นได้ บางทีจะถึงเจ็บก็ได้

ยายมา

เออ เออ ข้าไม่กลัวแกหรอก

ดาสัง

เอ้! อีนางนี่ประเทียวนี้แหละ

ยายมา

แหม ๆ น่ากลัวจริง อะ ๆ อะ ๆ !

ดาสัง

ประเทียวนี้โต ตบหน้า หั่น

ยายมา

อ้ายซีเมา!

ดาสัง

เอ้! อีนีกำเรียบใหญ่เสียแล้ว

ยายมา

อ้ายซีเกียจ!

ดาลัง

กาย นะ กาย นะ

(ยายมา กลับ ต่ำใหญ่ ดาลัง ออกเคื่อง
ไป ขวบไม้ ออก มา ตี ยายมา)

ยายมา

โอย! โอย! ช่วย ท่วย!

ดาลัง

ยังงี้ และ มันถึง จะ พอใจ แก (ตี อีก)

ยายมา

ตา! ตา! หยุตที! โอย! ช่วย ท่วย!

(ผู้ใหญ่ บ้าน หงวืง เข้า มา)

ผู้ใหญ่

เฮ้ย ๆ! อย่า น่ำ ๆ หยุตก่อน พุทโช่หมอ
นี่ ระยำ เสี้ยน ซาติ เทียว นา อะไร ตี เมีย ไ้ นี
พอ เฮ้ย

ยายมา

ก็ฉัน อยากให้เขา ตี ละ แก จะ ทำไม

ผู้ใหญ่

ถ้า ยัง งั้น ใน ส่วน ตัว ฉัน ก็ เต็มใจ ยอม ด้วย

ยายมา

ก็ นี่ แก เข้า มา เกี้ยว ด้วย ทำไม

ผู้ใหญ่

ฉัน เข้าใจ ผิดไป หมายถึง แม่ มา เรียก ให้ ช่วย

ยายมา

ก็ มัน รุระ ประบั้ง อะไร ของ แก

ผู้ใหญ่

ถูก ละ

ยายมา

ผิว เขา จะ ตี เมีย เขา นี่ แก มี หน้า ที่ ยัง ใจ ที่

จะ มา ห้าม ปราบ เขา

ผู้ใหญ่

ไม่มี

ยายมา

ใครใช้ให้แกเลือกเข้ามาล่ะ

ผู้ใหญ่

เปล่า

ยายมา

ก็ยังงั้นแกวิ่งมาทำไม

ผู้ใหญ่

ฉันไม่เถียงล่ะ

ยายมา

เดี๋ยวนี้ฉันชอบให้ผิวเขาตีฉันล่ะแกจะว่าอะไร

ผู้ใหญ่

ก็ตามใจ

ยายมา

ไม่ใช่ รุระ ประยงค์ ยาก เลือกเข้ามาเปล่า ๆ นี่
(ตบหน้า ผู้ใหญ่ หง)

ผู้ใหญ่

(พูดกับ ตาสัง) เกลข เอ้ย กัน ขอโทษ เอะ
ที่ได้กล่าว วาจาไม่สมควร ต่อ ตัว แก เมีย แก นะ
ควร ที่ จะ เฝื่อน จะ ตี เสีย ให้ พอ ที่ เที่ยว ผู้หญิง
ปาก จัก มือ ใด อย่าง นี้ ใช้ ไม่ได้ ตี เอะ ฉันทัน ไม่ ห้าม ละ

ตาสัง

ฉันทัน ไม่ อยาก ตี

ผู้ใหญ่

อ้าว ยัง จันทัน ก็ แล้ว ไป นะ ชี

ตาสัง

ถ้า อยาก ตี ฉันทัน ก็ จะ ตี ถ้า ไม่ อยาก ตี ก็ จะ ไม่ ตี

ผู้ใหญ่

ก็แล้ว

คำสั่ง

นั้นเมียฉันต่างหาก ไม่ใช่เมียแก

ผู้ใหญ่

ถูกละ

คำสั่ง

แกไม่มีอำนาจอะไร ที่จะมาบังคับฉันในการ
ส่วนตัว

ผู้ใหญ่

จริง จริง

คำสั่ง

ฉันไม่ได้ขอให้แกช่วย เลย เทียว

ผู้ใหญ่

ก็แล้วไป

ดาสัง

ก็ยั้งนั้นแกเลือกเข้ามา เกี่ยวด้วยทำไม กะผัว
เมีย เขา จะ ทะเลาะ กัน มั่ง นิด หน่อย ทำไมต้องเลือก
หัวเข้ามา ด้วย นี่และเขา ว่า หมู เขา จะ หาม เอา
คานเข้ามา สอด ผัว เมีย เขา จะ กอด เข้า มา แหก
กลาง มันจะใช้ที่ไหนได้

(เอาไม้ไล่ตีผู้ใหญ่นบ้านหง ผู้ใหญ่
บ้านหงวิ่งหนีไป)

ดาสัง

เฮอ! คราวนี้เราเห็น จะ ตี กัน เสีย ทีได้ กระมัง

ยายมา

อ้อ ตี เสีย เจียน ตาย แล้ว จะ ง่าย ๆ ยั้งนั้นหรือ

ดาสัง

ก็เปล่าไรไปล่ะ

ยายมา

ข้า ยังไม่ อยาก ทื กะ แก

ดาสัง

อะไร

ยายมา

ไม่ทื

ดาสัง

ไธ่ แล้ว กัณชิ แม่มา

ยายมา

ไม่ทื

ดาสัง

อะไร จะ โกรช ชิง กัณชิ ไป ถึง ไหน เทียว

ยายมา

ไม่รู้

ดาสัง

เถอะหน้า ก็ ก็นเสี่ย ก็ กว่า

ยายมา

ไม่ก็ ข้า ยัง อยากรออยู่ที่นี่

ดาสัง

ข้า ย ะไร ยัง จั๊น

ยายมา

ยัง จั๊น ซิ จะ ทำไม ข้า ละ

ดาสัง

โอ้ แม่มา

ยายมา

ไม่ยอม แก ทำ กะ ข้า นะ มัน เหลือ เกิน นั้

ดาสัง

เฮ้ ๆ เอะ เอะ ฉันทขอโทษ หล่อ น ละ แม่มา
จำ ขอโทษ ที่ เอะ

ยายมา

เฮ้า ๆ ขอโทษโรคโพบกี้ ๆ ยังงั้นก็พอจะ
ยกให้ได้

ตาสัง

เฮอ ทีละ หล่อนไม่ควร จะทำบ้าไปเลย เทียว
อ้าย ของ พรรณ อย่าง งี้ มัน ก็ ต้อง เปน มั่งชิ คนที่
รักใคร่ สนิท สนม กัน อย่าง ฉนั้น กะ หล่อน ถึง จะ ตี
กัน มั่ง สัก ห้า หก ผัวะ จะ เปน อะไร ไป เฮา เอะ ฉนั้น
จะไป ตัก ฟืน มา ให้ วัน นี้ ให้ มัด โต เทียว (ฉวย พร้า
เดิน เข้า บ้า ไป)

ยายมา

เฮอ ทีละ มึง อ้าย สัง ที ฎู เจ็บ นึก วัน นี้ จะ
ต้อง หา ทาง แก่ แค่น ให้ ไ้ เทียว เรา รู้ หรือ กว่า
ผู้ หมึง นะ ที่ จริง ถ้า จะ ลง โทษ ผู้ ชาย แล้ว ก็ ง่าย ที่
สุด แต่ คน อย่าง ตาสัง นี้ จะ ลง โทษ กัน ทาง ใจ คง

ไม่รู้สัก ต้องให้แก เจ็บ อะไร อย่างหนึ่ง ถึง จะ
พอ สม กะ ที่ แก ได้ ทำ กะ เรา ไว้ แล้ว (เข้าไป
ทาง บ้าน แล้ว เดิน เข้า ออก เปน ที่ เหมือน ทำงาน
ต่าง ๆ ใน บ้าน)

(อ้าย เหลือ กับ อ้าย หลอ เดิน มา)

อ้าย หลอ

เฮ้ย ! อ้าย กัน นะ ออก เป้อ เหลือ เกิน เที้ยว อ้าย
การ ที่ ต้อง เที้ยว เกิน หา หมอ ออก รอบ บ้าน รอบ เมือง
ยัง งี้

อ้าย เหลือ

ก็ จะ ทำ ยัง ไง ได้ นาย ท่าน สั่ง อ้าย เรา
มัน เปน บ่าว ก็ ต้อง ทำ ตาม แล้ว อีก อย่าง หนึ่ง ถ้า
จะ ว่า ไป ตาม จริง เรา ก็ ควร จะ ต้อง อยาก ให้ คุณ
นาย จินตา หาย เจ็บ เหมือน กัน ถ้า การ ที่ แต่ง งาน นะ
สำเร็จ ไป ได้ พวก เรา ก็ คง ได้ รับ ผล ประโยชน์ ด้วย

คุณห่อ นะ เธอใจ ดี จะ ตาย ถ้าได้ มา เป็น ลูก เขย
 คุณ นาย ละ ก็ พวก เรา ก็ เรียม ละ ขอ อะไร ขอ ได้
 เทียว ที่ จริง นะ คุณ จินตา ก็ รัก อยู่ ะคุณ เหลี่ยม
 แต่ เทียว นี้ คุณ นาย แก ไม่ ยอม ยก ให้ ก็ นึก ว่า
 คง เกี้ยว ด้วย เรื่อง นี้ ด้วย คุณ นาย จินตา ถึง ได้
 เลย เจ็บ เอา ใหญ่ ไต

ยายมา

(บ่น คน เดียว) ทำ ยัง ไง ถึง จะ แก่ ผิด อ้าย
 ตาสั่ง ได้ หนอ

อ้ายหลอ

ก็ คุณ จินตา นะ เธอ เป็น โรค อะไร หนอ ชอบ กล
 จริง ๆ เทียว หมอ ก็ มา ตรวจ หลาย หมอ แล้ว
 ยัง ไม่ เห็น ได้ ความ เลย

อ้ายเหลื่อ

ก็ นั้น นะ ซิ เรา ถึง ต้อง เทียว หา หมอ เก่ง ๆ อยู่

ยายมา

(เดิน ออก มา จาก บ้าน ไม่ เห็น อ้าย เหลือ
อ้ายหลอ) จะ ต้อง แก่ เผ็ด มัน ให้ ไ้ เทียว (โดน
อ้ายเหลือ) โอ๊ย ตาย ฉัน ขอ ไทย เอะ ฉัน
ม่ นึก แต่ ถึง อ้าย ความ ทุกข์ ของ ตัว ฉัน เอง

อ้ายเหลือ

นี่ และ ค่ะ พี่สาว คน เรา น่ะ ต่าง คน ต่าง ก็ มี
ความ ทุกข์ ต่าง ๆ กัน ต่าง คน ก็ ต่าง มี จุระ ที่ จะ
ต้อง ทำ ไป

ยายมา

ฉัน จะ ช่วย อะไร ได้ มั่ง ไหม

อ้ายเหลือ

บาง ที่ พี่สาว ก็ จะ ช่วย ฉัน ได้ เที่ยง นี ฉัน น่ะ
เทียว หาก คน มี บุญญา ติ มี ความ รู้ ใน ทาง หมอ รักษ า โรค

ต่าง ๆ สำหรับไป รักษา ลูกสาวท่านหมื่นจำเนียร
 นายฉันทน์ คุณแม่จินดา เธอ เป็นโรค อะไร ชอบ กล
 เที้ยว นี เลบ กลาย เป็นไข้ ไป ท่านหมื่นจำเนียร ก็
 ได้หา หมอ มา รักษา หลาย ราย แล้ว แต่ ก็ ไม่ หาย
 ท่านถึงได้สั่งให้ฉันทน์หา พ่อ หมอ นี แหะ มา เที้ยว
 หา หมอ วิเศษที่จะไป รักษา คุณแม่จินดา เพื่อท่าน
 จะ หาย มั่ง

ยายมา

(พูดทางคนดู) เธอ เห็นจะได้ การ นึก
 ทาง แก่ เผือก อี ตาสั่ง ได้ แล้ว (พูด กับ อ้าย เหลือ)
 แหม ถ้า ยัง งั้น ละ ก็ แรก มา ทาง นี ตี ที่ เที้ยว ที่ นี
 มีคน เก่ง ที่ สุด อยู่ คน หนึ่ง เป็น หมอ รักษา โรค
 ต่าง ๆ ดี นึก

อ้ายเหลือ

อ้อ ก็ อยู่ ที่ ไหน ละ ยะ

ยายมา

อยู่ โหนดแน่ะ คะ แก่ไป ตักฟืนไปก ๆ อยู่
โหนดแน่

อ้ายหลอ

เอ๊ะ หมอ อะไร ตัก ฟืน

อ้ายเหลื่อ

แก ตักไม้ ทำยา ละ กระมัง

ยายมา

ไม่ใช่! แก่ ตัก ฟืน แก่ เป็นคน ปลาทู ละ ตา
หมอ คนนี้ แก่ ชอบ ทำ อะไร แปลก ๆ รูป ร้าง ทำ
ทาง ก็ไม่ สม เป็น หมอ เลย ที่ เคี้ยว แต่ง เนื้อ แต่ง
ตัว ก็ รุง รัง แล้ว ก็ ชอบ ทำ เป็น โง่ ไม่ รู้ สี ส่า อะไร
วิชา ของ แก่ นะ มี มาก แต่ ไม่ ค่อย จะ ขยาย เลย

อ้ายเหลื่อ

ชอบ กล จิ้ง

ยายมา

ปลาตกเหลือเกิน เทียว ละคะ แก่บ้านไม่หน้า
 เชื่อว่าจะเป้นได้ บางทีถึงต้องตีแกเสียเจียนๆ
 ตาย แก่ถึงจะรับว่าเป้นหมอ เชื่อฉันเถอะ
 ถ้าคาหมอแกไม่ยอมรับว่าตัวแก เป้นหมอ ละก็
 อย่ารอเถียง กะแกให้เสีย เวลา เลยที่เทียว ฉวย
 ไม่ตีแกเสีย จนแกรับงได้ พวก ชาว บ้าน ตาม
 เหล่านี้ เขา ต้องทำ กัน ยิง รัง ทั้ง นัน แหละ

อ้ายเหลือ

ฮือ ปลาตกจริงนะ

ยายมา

จริง อย่างฉันว่า แท้ๆ เทียว แต่ว่าพอแก
 ตกลง รับเสียทีหนึ่ง ละก็ แก เป้น แสคอง วิชา ของ
 แก เต็มที่ที่เทียว

อ้ายเหลื่อ

แกชื่อไร

ยายมา

ชื่อสัง

อ้ายเหลื่อ

วิชาที่นักจริง ๆ หรือ

ยายมา

พุทไธ้ ก็จริง ๆ ชี ทางแถบนี้เขาเรียก
กันว่า หมอเทวคา เทยวณะ ก็เมื่อต้นปีนี้เอง
แหละ มีผู้หญิงคนหนึ่งเจ็บหนักเหลือเกิน ไม่มี
หมอไหนรับหมต พอลักหน้อยก็แหไปนอนเหมือน
คนตายชื่อ รือ ไม่หายใจเสียครึ่งวันแล้ว พระอิน
เขานึกถึงกันขึ้นถึง คาหมอสังนี่ออก มาเอาแก
ไปรักษา คาหมอสังพอไปถึงแกก็ลูบ ๆ คลำ ๆ
อยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็เอายาอะไรของแกก็ไม่รู้

หยอดเข้าไปในปาก พอ หยอดยา เข้าไป คนเจ็บ
 นั้นก็ ลุก ขึ้น จาก ที่นอน ลุก ขึ้น เดิน ไป ได้ รอบ
 เรือน เหมือน กระไม่ได้ เจ็บ ไข้ อะไร เลย จน นึก เทียว

อ้ายหลอ

แม่ไว้ย

อ้ายเหลื่อ

ยา นั้น เห็น จะ เปน ยา วิเศษ จริง

ยายมา

แล้วก็ เมื่อวาน ชน นี้ เอง แหะละ เตก ลูก คิษย์
 วัด ที่ ข้าง นี้ ตก ต้น ไม้ ลง มา หัว แดง แขน ขา
 หัก ทั้ง สอง ข้าง เขามา ตาม ตาม ลง ไป แก เอา ยา
 อะไร ไม่ รู้ ทำ ตัว เตก คน นั้น แหม พอ ทา เสร็จ
 อ้าย เตก นั้น ก็ ลุก ขึ้น วิ่ง ไป เล่น ต่อก เต ใต้ ที่ เทียว

อ้ายหลอ

ยัง จึง เทียว หรือ

อ้ายเหลือ

ตาหมอนี้เห็น จะ มี บา สำหรับ รักษา โรค ได้ ทุก
ชนิด

อ้ายเหลือ

ได้ การ แล้ว ต้อง เอา แก ไป รักษา คุณ นาย

อ้ายเหลือ

ไป หา แก เกะ นะ

ยายมา

ไม่ ต้อง ไป ทรอก ค่ะ นั้น แน่ เดี๋ยว คุ้ม ๆ มา
นั้น แล้ว

อ้ายเหลือ

ตาที่ แยก มัด ฟัน มา นั้น หรือ

ยายมา

นั้น แหะละ เขา ละ

อ้ายเหลือ

ยังงี้ก็ตีทีเดียว ฉันชอบใจพี่สาวมากใน
การที่บอกให้

ยายมา

(พูดทางคนดู) เออ อ้ายสัง มึงก็ละ
ประเดี๋ยวได้กูก็กัน (เข้าไปในบ้านเพื่อแอบ
มองดู)

(ดาลัง แยกฟัน มัดหนึ่งเดินเข้ามาจากทาง
ป่า ถึง กลางโรง แล้วทิ้ง มัดฟัน)

ดาลัง

เฮ้ย เหนื่อยจะตาย เหงื่อแตกหรือท่วมตัว
ไม่เคยทำงานหนัก ยังงี้มานานแล้ว

อ้ายเหลือ

ตานี้แน่ละนะ

อ้ายหลอ

แม่ละ

ดาสัง

(ยังไม่เห็นอ้ายบ่าว ๒ คน) เออ บ้าย
มาคราวนี้เห็นจะพอใจละ แหม ทักไม่เสียพรว้าแทบ
บั้นแผ่นะ (เหลือบเห็น อ้ายเหลือบ อ้ายหลอ เข้า
มา จ้องดู) เอ๊ะ อ้ายพวกนี้ มันมองอะไรนะ

อ้ายเหลือบ

ไต่ นะ

อ้ายหลอ

ไต่ ชิน่า

(ดาสัง วาง พรว้าทาง ขวามือ พอเห็น อ้าย
เหลือบ กรากเข้ามา ดาสัง เข้าใจว่าจะมา ฉวย
พรว้า ทียบเปลี่ยน มาวาง ข้างซ้าย พออ้าย

หลุด กราก เข้า มา ตาสั่ง เลย หยิบ พรว้า ขึ้น มา
กอดไว้ กับ ออก)

ตาสั่ง

เอ๊ะ ! เจ้า พวกนี้ มัน จะ มา ชะ โหมย พรว้า หรือ ไง
คือ คุณนายตา มัน จ้อง ราว กระ แมว ชะ โหมย ทั้ง สอง
คนนี่นา

อ้ายเหลื่อ

รับ ประทาน

ท่านไม่ใช่หรือชื่อ สั่ง

ตาสั่ง

หา ?

อ้ายหลอ

ท่านชื่อ สั่ง ใช่ไหม

ตาสั่ง

ข้า จะ ชื่อ หรือ ไม่ ชื่อ ก็ ช่าง ข้า ประไร แก จะ
ทำไม

อ้ายเหลื่อ

อยาก จะ แสดง ความ นับถือ อย่าง สูง เท่า นั้น

ดาสัง

อ้อ! ถ้า ยัง นั้น ก็ เชิญ เถอะ นั้นแหละ ชื้อ สัก

อ้ายเหลื่อ

ผม มีความ ยินดี เหลือ เกิน ที่ ได้ พบ ประคุณ ครองนี้
มี คน เขา แนะนำ ให้ ผม มา หา คุณ ขอคุณ โปรด
กรุณา ผม สัก ครั้ง เถอะ ครับ

ดาสัง

(พูด ทาง คนดู) เอ๊ะ ข้าย่อม อี้มัน นึก ว่า
เรา เป็น อะไร หนอ (พูด กับ อ้ายเหลื่อ) ถ้า
มัน จะ ทำ อะไร ให้ แก่ ได้ ก็ ยินดี

อ้ายเหลื่อ

ผม ชอบ พระเดช พระคุณ มาก

ดาซัง

(พูดทางคนดู) พลัง อ้ายพวกนี้มันจะ
เล่นกันทำอะไรหือ

อ้ายเหลื่อ

ผมได้ยินข่าวเขาเล่า ลือถึงวิชาของ คุณ มาก
มายทีเดียว

ดาซัง

อ้อ เขาเล่าลือถึงตัวฉันหรือ เขาว่าฉัน
ห๊ะ เป็นคนตัดฟันเก่งที่สุดในโลกยังงั้นหรือ บ้าง
ทีก็จะเป็นได้จริงอย่างเขาว่า ยังไง ๆ อ้าย
การตัดฟันละก็ฉันเชื่อว่าไม่มีใครสู้ฉันละ

อ้ายเหลื่อ

ผมไม่ได้หมายจะกล่าวถึงเรื่องนั้น

ดาซัง

อ้อ แกจะมาซื้อฟันหรือหือ ได้ ได้

ฉันขายให้ก็ได้ ที่เสียอีกฉันไม่ต้อง หอบไปขาย
ไกล เอาชี จะต้องการ เท่าไหร่ล่ะ ฉันขายให้
ถูก ๆ มักจะสอง สี่ถึงเฟือง

อ้ายเหลื่อ

ไม่ต้อง พุดเรื่อง นี้อีก หรือขอ ขยับ

ดาฮัง

ขายถูก กว่าฉันไม่ได้ ไม่ได้แท้ ๆ ที่เคียว
ฉัน ต้อง ออกกำลัง มาก

อ้ายเหลื่อ

คุณไม่ต้อง หลอกผม ผมรู้เรื่อง ราว ตลอด
แล้ว

ดาฮัง

ถ้ายังงั้นก็ชี ที่กว่าฉัน ฉันนะ มีค แยก
ท่าน ไม่รู้ว่า แกจะ ประสงค์อะไร ถ้าเมื่อจะ ต้อง
การ ฟันก็ว่ามา มีไม้ ต่าง ๆ เลือกละเอา ตาม

ชอบใจ ที่ก็มี เลวก็มี ปานกลางก็มี

อ้ายเหลื่อ

ขอประทานงตือ เรื่อง นั้นเสียทีเถอะ คว้า

ดาสัง

ต่อไม่ได้ บอกแล้วก็แล้ว กัน มั่งซีนะ ฉัน
พูดเป็นคำ ซากแล้วว่า จะขาย ให้มัน ละ สอง สี่
เฟือง

อ้ายเหลื่อ

พูดอะไร!

ดาสัง

ราคา ของฉันไม่แพง เลย เทียนนะ ฟัน ของ
ฉันนะ รับรองได้ที เที่ยว่า เป็น อย่างดี ที่สุด ในแถว
นี้ แต่ เจ้าคุณ สวรรค์ ยัง ต้อง มาซื้อ ที่ฉัน เลย

อ้ายเหลื่อ

นี่นะ เป็น การ สัมควร แล้ว หรือ ที่ คุณ จะ แกล้ง

พูดเล่น เป็น ตลก คะนอง ให้เป็นที่ เสื่อมเสียเกียรติยศ
 ผู้รู้หลัก นักปราชญ์ที่เป็น หมอ ยา อย่าง วิเศษ เช่น
 คุณ ยิง งี้ ไม่ควร จะ แก่ลัง ทำ เป็น คน บ้า เลย
 นี่คุณเห็นสมควร หรือในการ ที่ ปัก บัง วิชา ไว้ ยิง งี้ นะ

ตาสง

เฮ้ นี่บ้า หรือ ยิง งี้

อ้ายเหลือ

อย่า คิด หลอ ก ผสม เลย ไม่ เป็น ประ โยชน์

หรรอก

ตาสง

หา ?

อ้ายเหลือ

การที่ แก่ลัง พก กลบเกลื่อน นะ ไม่ เป็น ประ โยชน์
 เขา รู้ ความ จริง เสีย ตลอด แล้ว

ดาสัง

อะไรกัน นี่แก หมายถึงว่าฉันนะ เป็นอะไร
ขอให้บอกให้ฉันรู้หน่อยเถอะ

อ้ายเหลื่อ

ผมรู้แล้วละนะว่าคุณนะ เป็นหมอวิเศษ

ดาสัง

แกนะซี หมอ!

อ้ายเหลื่อ

คุณต่างหาก เป็นหมอ

ดาสัง

ฉันไม่ได้เป็นหมอ ยังไม่เคยรักษาใครสัก
คนหนึ่ง

อ้ายเหลื่อ

อย่าให้ผมต้องใช้วิธีรุนแรงหน่อยเลยครับ

ดาสัง

รุนแรง ยิ่งไ้

อ้ายเหลื่อ

ถ้าคุณไม่ยอม รับ ว่าเป็น หมอ ก็คงได้ เห็นกันละ

ดาสัง

ก็ จะมา เอา อะไร กระฉับ ล่ะ ฉับ ไม่ใช่ หมอ จะ
ให้ ว่าเป็น หมอ ยิ่งไ้ อยู่ ที่ ๆ จะ มา เกณฑ์ เอา
ให้ เป็น หมอ เอา เอง ยิ่ง จึง จะ ใช้ ได้ หรือ

อ้ายเหลื่อ

รับ เสีย ก็ รับ เอา ะ ครับ จะ ไ้ ไม่ ต้อง ลำบาก

อ้ายหลอ

อย่า โยก โย้ ไป ให้ มาก ให้ เสีย เวลา เลย ครับ รับ
สารภาพ เสีย ที่ ๆ ว่าเป็น หมอ รู้ แล้ว รู้ รอด ไป

ดาสัง

เฮ ! พวก นี้ บ้า แน่ เสีย แล้ว

อ้ายเหลื่อ

ก็เขารู้ อยู่แล้ว นี่นะ คว้า

อ้ายหลอ

จะ มา แกล้ง ทำ ไข สือ อยู่ อีก ทำ อะไร

ตาสัง

นี่แน่ ฉัน ขอ บอก แก เป็น คำ ที่ สุก ว่า ฉัน ไม่
ไข หมอ

อ้ายเหลื่อ

ไม่ ไข หมอ หรือ

ตาสัง

(ออก โกรธ)

ไม่ ไข

อ้ายหลอ

แน่ หรือ

ตาสัง

ก็ แน่ นะ ชี

อ้ายเหลื่อ

ตา หลอ เห็นจะ ต้อง รับงานจริง

(ขวบไม้ คน ละ อัน ดี ตาลัง)

ดาลัง

โฮย ! โฮย ! โฮย ! พ่อ จำ พ่อ จำ ฉัน ยอม
แล้ว จ๊ะ พ่อ จะให้ฉัน เป็นอะไร ก็ ตามใจ เถอะ จ๊ะ

อ้ายเหลื่อ

เท่า นั้น ก็ จะ แล้ว กัน ทำไม ถึง ต้อง ให้ ดี ด้วย

อ้ายหลอ

อ้อนวอน ด้วย ปาก ไม่ ชอบ ชอบ ให้ อ้อนวอน
ด้วย ไม้

อ้ายเหลื่อ

ผม ต้อง ขอ รับ ประทาน โทษ ในการ ที่ ล่วง เกิน

อ้ายหลอ

ผม ก็ เหมือน กัน

ตาสง

ฉัน ขอถาม สักหน่อย ว่า นี่ นะ พ่อทั้งสอง เห็น เป็น
ของ ฉัน หรือ หรือ อยาก จะ ช่ม หมู ฉัน เล่น ยัง
งั้นเอง

อ้ายหลอ

เฮ้ นี่ ยัง ไม่ ยอม ว่า เป็น หมอ อีก หรือ นี่

ตาสง

ก็ ฉัน ไม่ ไซ้ หมอ เลย นี่ หนา ตกระกช

อ้ายหลอ

ก็ คุณ ไม่ เป็น หมอ จริง หรือ

ตาสง

ก็ ไม่ได้ เป็น นะ ช

(อ้ายเหลือบ อ้ายหลอติตาสั่งอีก)

ตาสั่ง

เฮ้ย! เฮ้ย! ชุย! เจ็บหน้า อย่าเล่นหน้า
โอย! โอย! เอาเถอะ ๆ ถ้าพ่อว่าฉันเป็นหมอ
ฉันก็ตกลงเป็นหมอ หรือ จะให้ฉันเป็นอะไรต่อ
ไปอีกก็ ตามใจเถอะ ฉัน ยอมทุก อย่าง ก็
กว่าถูกตี

อ้ายเหลือบ

เท่า นั้นก็ จะ แล้วกัน ผม ยินดี ที่ คุณ แล เห็น
ทาง ที่ ถูก แล้ว

อ้ายหลอ

ผม ดีใจ มาก ที่ ได้ ยิน คุณ พุดจา ตกลง เสีย อย่าง
นี้

ตาสั่ง

(พุดทาง คน ดู) นี่ เรา นอก หลับ ฝัน อยู่ ละ

กรรมัง หรือเราเป็นหมอจริง ๆ แต่ไม่รู้ตัวคือ

อ้ายเหลื่อ

ในการ ที่คุณ ตก ลง รัย ว่า เป็นหมอนี้ ผมขอ
รับรอง อย่าง แขง แรง ว่า ตัวคุณจะไม่ ชาติ ประโยชน์
อย่าง หนึ่ง อย่าง ไกลเลย และ คง จะเป็น ที่ พอใจ ของ
คุณ เป็น แน่

ดาสัง

ขอโทษ เอะ พ่อ คุณ อย่า เพ้อ ตี อีก นะ ขอ
ถาม สัก หน่อย เอะ นี่ พ่อ ไม่ มา จับ ผิด ตัว ละ
หรือ ฉนั้น ะ เป็น หมอ แน่ หรือ

อ้ายเหลื่อ

แม่ ชี ครีบ

ดาสัง

ยัง งั้น จริง ๆ หรือ

อ้ายหลอ

จริงซิครับ ผมไม่สงสัยเลย เลย จนนึกเดียว

ดาสัง

ยังใน ตัวฉันเอง ถึงไม่รู้ลึก ตัวว่า เป็น หมอ คือ

อ้ายเหลื่อ

ทำไม ก็คุณ นี่ เป็น หมอ อย่าง วิเศษ ที่สุด ใน
โลก ที่เดียว นี่ ครับ

ดาสัง

อ้อ!

อ้ายหลอ

ก็คุณ เคย รักษา โรค มา ไม่ รู้ จัก ว่า ก็ ชนิก แล้ว
นี่ ครับ

ดาสัง

ยัง น เทียว หรือ

อ้ายเหลือ

ก็รายผู้หญิง นั้นยังไ้ ละ ครับ ที่ คน นี้ ก ว่า
 ตาย ทั้ย เสรีจ สรรพ แล้ว เป็น ครึ่ง วัน ก ว่า คุณ
 ยัง เอา ยา วิเศษ กรอก เข้า ไป ใน ปาก ลูก ขึ้น เติ น
 ได้ เหมือน คน ที่ ๆ

ดาสัง

แม่เจ้าไว้ย!

อ้ายหลอ

แล้ว ก็ ยัง อี ราย เตก ลก คิษย์ วัค ที่ ตก ตัน ไม่
 หั้ว แตก แชน ขา หัก ทั้ง สอง ข้าง คุณ ยัง เอา ยา
 อะไร ทา ทั่ว ตัว เตก นั้น ก็ ลูก วิ่ง ไป เล่น ต้อง เตะ ได้
 ทัน ที่ ยัง ไ้ ละ ครับ

ดาสัง

โอโห!

อ้ายเหลือ

คนไข้ที่ ผม มา เชิญคุณ ไป รักษา คราว นี้ ก็ เป็น
โรค ปลายา แต่ผม เชื่อ ว่า คุณ คง จะ รักษา หาย
ไถ้ง่าย ๆ ที่ เกียว ยัง ใจ ๆ คง จะ ไม่ เป็น การ
เสีย เวลา เปล่า เพราะ ท่าน หมั่น จำ เนียร นาย ผม
นะ ท่าน เป็น เศรษฐี ท่าน คง จะ ให้ รางวัล คุณ
ถึง ขนาด เป็น แ่น

ดาตัง

อ้อ ถ้า ฉัน ไป กระ แกล ละ ก็ ฉัน คง จะ ได้ รับ ผล
ประโยชน์ จน เป็น ที่ พอ ใจ ของ ฉัน ที่ เกียว หรือ

อ้ายเหลือ

เป็น แ่น ที่ เกียว ครับ

ดาตัง

ถ้า ยัง งั้น ละ ก็ ฉัน ก็ ยอม รับ ว่า ฉัน เป็น หมอ

แต่แรกฉันลืมไป ฟัง นึก ขึ้น มา ออก เมื่อ แก พุด
ถึง ว่า จะ ได้ ผล ประโยชน์ นั้น แหะละ ถ้า พุด กัน ให้
นำ ฟัง ยัง งั้น ละ ก็ ย่า ว่า แต่ จะ ให้ เปน หมอ เลย ให้
เปน หมอ ก็ เอา ก็ นี่ นะ ใคร เจ็บ ไป ละ ยะ

อ้ายเหลื่อ

ลูกสาว คุณ นาย ท่าน เจ็บ ครับ ชอบ กล อยู่
ก็ ๆ เปน ไข้ ไป

ดาสัง

อ้อ ไ้ ไ้ รักษา ไม่ ยาก ฉัน ไป เอา เลื่อ ก่อน

อ้ายเหลื่อ

ไม่ต้อง หรอก ครับ ไป ซื้อ เอา ใหม่ ที่ ตลาด
อีก ตัว หนึ่ง ก็ ไ้ (พุด กับ อ้าย หลอ) ไม่ ไ้
ขึ้น ปล่อย ไป เตี่ยว จะ เลย ดี กิน ไป เสีย ก็ จะ เกิด
ความ

ดาสง

ไป เอา แว่น ตา เทียวได้ ไหม

อ้ายเหลื่อ

ไม่ต้อง หรอก ครัว ไป ซื้เอาใหม่ ที่ ตลาด
ก็ได้

ดาสง

เอา เอา ยังนี้ ก็ไป (ยื่นพรว้าให้ อ้ายเหลื่อ)
เอ้าวาน ถือไป ถ้วย ที่ เถอะ พ่อ คุณ

อ้ายเหลื่อ

จะเอาไป ทำไม ละ ครัว

ดาสง

มีคหมอไม่เอาไป ไ้ หรือ

อ้ายเหลื่อ

อ้อ ! ผมไม่ทราบ

ดาสัง

แกม้นไ้

อ้ายเหลื่อ

ก็ ยามี แล้ว หรือ ครับ

ดาสัง

มี เสรี ไม่ ต้อง วิตก ยา คินิน แะ ตะ

แปน แนณ ยา ชิง โทนา ยา—เออ—ไอ้ อีกลหลาย

อย่าง ทั้ง ฝรั่ง ทั้ง ไทย

อ้ายเหลื่อ

ยัง ัง ก็ ตี ชี ครับ

ดาสัง

ไป หรือ ยัง ละ

อ้ายเหลื่อ

เจิญชี ครับ

(ดาสัง อ้ายเหลื่อ อ้ายหลอ พากันเดิน
ไป ยายมาขึ้นหัวเราะ อยู่ที่ ประตูบ้าน)

จบชุดที่ ๑

ชุดที่ ๒

ฉาก—ใน บ้านหมื่น จำเนียร เปน เรือนฝา

กระดาน อย่างเก่า ๆ

(เมื่อเปิด ม่าน หมื่น จำเนียร กำลัง ชี้แจง
ให้ บ่าว จัด เรือน คือ ยก โต๊ะ เก้าอี้ ออก มาตั้ง)

หมื่น จำเนียร

ผ้าปูโต๊ะไปไหนเสียล่ะวะ

อ้ายเหลือ

แม่กลืน เก็บไว้ ชอ รับ

หมื่น จำเนียร

เอ้อ นาง กลืน เชี่ย

กลืน

(จากในโรง) เจ้าขา

หมื่น จำเนียร

หยิบผ้าปูโต๊ะ ของข้ามาที่เถอะวะ เร็ว ๆ
เข้าอย่ารำไร นะ หา ! เออ อ้าย เหลือ

อ้ายเหลือ

ขอ รับ

หมื่น จำเนียร

ตา หมอ นี๋ นะ เองว่า แก เปน ฝรั่ง หรือ วะ

อ้ายเหลือ

หามิไ้ ขอ รับ เปน คนไทย แต่ เคย ไป
เรียนวิชา อยู่ กะ หมอ ฝรั่ง ถึง หก ปี ขอ รับ

หมื่น จำเนียร

เอ๊ะ ถ้า ยัง จัง แก จะ ตี ยัง ไง หน้า หน้า ที่ เทียว
หมอ ฝรั่ง ข้า ก็ ไ้ หามา แล้ว ไม่ เห็น มัน รักษา
ลูก ูก หาย ไ้ เลย

อ้ายเหลือ

ท่านหมอคนนี้ ไม่ได้ใช้แต่ตำราฝรั่ง อย่าง
เดียว หรือก ขอ รับ แก บอกกะผมว่า วิชา หมอ
อย่าง ฝรั่ง ที่ แยก ไป เรียน มา นะ ก็ เพื่อ จะ ให้ ตรวจ
โรค ได้ ถูก เท่า นั้น เอง ขอ รับ ส่วน ยา แยก ใช้ ของ
แก เอง มั่ง ของ ฝรั่ง มั่ง ปน ๆ กัน ไป ขอ รับ

อ้ายหลอ

บรรดา หมอ เป็น ไม่มี ใคร สู้ ละ ขอ รับ

หมื่น จำเนียร

ถ้า ยัง รับ ก็ ดี ละ จะ ได้ จัด การ รับ รong ให้
แข็งแรง เข้ายาง กลิ่น ไท่นละ ะ ะ ผ้า ปู โต๊ะ

กลิ่น

(เข้ามา) นี่ เจ้า ค่ะ (เอา ผ้า ไป ปู โต๊ะ)

หมื่น จำเนียร

หมาก พลุ บุหรี่ จัด หา ไว้ แล้ว หรือ ะ

กลืน

เสร็จแล้วเจ้าคะ

หมื่น จำเนียร

ทีละ ๆ เออ ตา หมอ นั้น นะ เอง ว่า ไกล

เทวดา เทียว หรือ

อ้ายหลอ

แต่ คน ที่ นึก ว่า ตาย แล้ว ยัง รักษา ฟัน ชน

ไต้ น้ ขอ รับ

อ้ายเหลื่อ

แต่ แก เป็น คน ชอบ กล ขอ รับ ประเทียว ก็ พุด

ที ๆ ประเทียว ก็ พุด คล้าย ๆ บ้า

อ้ายหลอ

จริง ขอ รับ แก ชอบ พุด เป็น ที ตลก ๆ อยู่

หน้อย ๆ ฑู ๆ ไป ก็ คล้าย บ้า

อ้ายเหลื่อ

แต่ตามความจริง ถ้าพิจารณาไปก็เห็นได้
ว่าวิชาแก่มาก

อ้ายหลอ

บางทีแกพูดเรื่องวิชาของแกคล่องราวกระ
อ่านหนังสือ

อ้ายเหลื่อ

เดี๋ยวนี้คนนับถือแกมากที่เดียวขอรับ ไม่
ว่าใครต้องมาหาแกไปรักษาทิ้งนั้น

หมื่นจำเนียร

ข้าอยากพบนักอิตาหมอคนนี้ เองไปพา
แกมาซี

อ้ายเหลื่อ

ขอรับ (ออกไปทางซ้าย)

กลืน

คุณ นายเจ้าคะ พังเสียงพูดดูเหมือน ตาหมอ
คนนี้จะมีความจริง แต่ที่ฉันเชื่อว่า คงไม่
ผิดอะไรกะ หมออื่น ๆ ที่รักษามาแล้ว ที่ฉัน
เห็นว่า ถ้าจะรักษาคุณ จินตาให้หายจริง ๆ ก็
ได้ แต่หาตัวที่ ๆ รูปร่าง ๆ ให้เธอพอใจ
นั้น แลละ คง จะหายได้

หมื่น จำเนียร

นาง กลืน
เรื่องนี้เลย

เจ้ามันไม่มีหน้าที่อะไรที่จะพูดใน

อ้ายหลอ

หลอน ละก็พูดมันมาก เกิน ต้อง การ นึก

กลืน

ที่ฉันยัง ขอบั่นยืนอยู่นั่นเอง ว่า ถ้าฉันชื่อว่า
เป็นหมอ ยา ละก็ เป็นรักษาคุณ จินตาไม่หาย ได้เป็น

แน่ ถ้าจะให้หายจริง ๆ ละก็หาตัวให้เขอนั้น
 แหะละ เปนหายละ ผู้หญิงสาว ๆ นะไม่ว่าเจ็บ
 เปนอะไร ถ้าพอจะมีตัวละ เปนหายทั้งนั้น

หมื่น จำเนียร

เมื่อมันเกิดมีอันเป็นขึ้นยังงี้แล้ว ใครเขา
 จะมาพอใจเปนตัว คนที่ไม่ใช่มีถมไป แล้ว
 ก็อีกอย่างหนึ่ง เมื่อก่อนที่แม่จินดาจะเจ็บนะ
 ข้าก็ได้จัดการจะให้หล่อนมีตัวอยู่แล้ว หล่อน
 พอใจหรือ เปล่าทั้งเรื่อง หล่อนไม่พอใจเลย
 จนนึกเดียว

กลิ่น

จริงเจ้าคะ เธอไม่พอใจเพราะเธอไม่รัก
 คุณพ่อ เลย จนนึกเดียว รับประทานโทษเถิด
 เจ้าคะ ทำไมคุณนายถึงไม่พอใจ ยกให้กระคุณ

เหลียมที่ แล เห็นกัน อยู่ แล้ว ว่า คุณ จินตา มี ความ
พอใจ อยู่ มาก ถ้า เปนคุณ เหลียม แล้วละก็ที่ไหน
เลย คุณ จินตา จะ คัด คำน ใน การ ที่คุณ นาย จะ ยก ให้
แล้ว ที่นั่น เชื่อ ด้วย ว่า คุณ เหลียม จะ รับรอง ได้ ดี ทั้ง
คุณ จินตา เปนใบ้ อยู่ ยั้ง แหะละ ธรรมดา คน ที่มี
ความรัก กัน จริง แล้ว ถึง จะ เกิด มี อัน จะ เปน ขึ้น
ยัง ใจ ก็ คง ไม่ หาย รัก กัน

หมื่น จำเนียร

นาย เหลียม คน นี้ มัน ไม่ใช่ คน ที่ สมควร ละ ลุก
สาว ขำ อะไร จน ออก กรอบ แทะบ จะ ต้อง ขอ ทาน
เขา ก็นะ

กลืน

คุณ เหลียม เธอ มี ลุง มั่ง มี อยู่ คน หนึ่ง นะ เจ้า คะ
ดู เหมือน เธอ จะ เปน ผู้ รับ มรดก ด้วย

หมิ่น จำเนียร

ค มั่นไม่ เปน ของ แน่ นอน เลย ตาม ที่ เจ้า
 พด นี มั่น ตรง กับ ที่ สุภาสิต ไบราณ ท่าน ว่า ยัง ไม่
 เห็น หน้า ตัก กระจะบอก ยัง ไม่ เห็น กระจะรอก ก่ง หน้า ไม่
 ความ ตาย ไม่ ไช้ จะมี มา ได้ ตาม ใจ ตาม เวลา ประสงค์
 ของ ผู้ ที่ จะ รับ มรฎก ข้า เห็น ว่า ถ้า จะ มัว คอย รับ
 มรฎก อยู่ บาง ที่ คน ๆ นี้ ก็ จะ แก่ หรือ ตาย
 เสีย ก่อน ก็ เปน ได้

กลืน

แต่ ก็ ชน ได้ ยิน เขา ว่า กัน ว่า การ มี ด้ว มี เมีย
 ถ้า จะ ให้ ยัง ยืน จริง แล้ว ละ ก็ ความ พอใจ ที่
 กว่า ทรพัย สิ้น เงิน ทอง มาก ฝ่าย พ่อ แม่ ก็ คอย
 แต่ จะ ถาม ไป แหะละ ว่า เขา มี เงิน ไหม ถ้า มี
 เงิน แล้ว ละ ก็ เปน ไช้ ได้ ไม่ ต้อง ไต่ ต้อง ถาม ตัว
 ลูก เอง เลย ลูก จะ พอใจ หรือ ไม่ พอใจ ก็ ช่าง

ขอ แต่ให้ไ้ได้ เงินไว้ เปนแล้ว ก็นี่ ที่จริงไม่เห็นใจ
 เท็กมัน มั่งเลย ในโลกนี้ ความสุขหา ยากกว่า
 เงินนะ เจ้าคะ แล้วอีกประการ หนึ่ง ที่ฉัน
 เคยได้ ยินท่านผู้ ใหญ่ ท่านกล่าวว่า ปลุก เรือน
 ให้ตามใจผู้ อยู่ ทำอะไรให้ ตามใจผู้ นอก

หมื่น จำเนียร

เฮ้ย! นาง กลิ่น เจ้า นี่มัน ฟรี เหลือ เกินนัก
 นี่ หวา

อ้ายหลอ

(พูดพลาง มือเคาะที่ตึนหมื่นจำเนียรพลาง)

นี่แน่ แม่ กลิ่น แก่นะ มัน พุด มากเหลือ เกินนัก
 คุณนาย ท่านไม่ ยาก พง แก พุด เลย ที่ เคียว (หมื่น
 จำเนียรถอยหนี อ้ายหลอ ก็กระเถิบตามเคาะตึน
 อีก) แกไม่ควร จะ มา พุด เพื่อ เจอ ใน เรื่อง ที่ นอก
 หน้า ที่ ของ แก แก มี น้ำ ที่ แต่ จะ ให้ นม ลูก ท่าน

กิน ไม่ใช่ น่า ที่ จะ มา สอน คุณ นาย คุณ นาย
ท่านควร จะ รู้ ดี กว่า แก ว่า ท่านควร จะ จัด การ
ยังไร ให้ เปน ประโยชน์ ที่ สุด แก่ ลูก สาว ท่าน

หมั่น จำเนียร

พอ ที่ เถอะ วะ พอ ที่ (กระเถิบ หนึ)

อ้ายหลอ

(กระเถิบ ตาม และ ดี ดิน นาย อีก) ไม่ได้
ขอ รับ ผม ต้อง สั่ง สอน เมียผม มัน ไม่ ควร จะ
ล่วง เกิน ใต้ เท้า เลย (ทบ ดิน นาย ตูม ใหญ่)

หมั่น จำเนียร

อู๋ ! เลิก ที่ ๆ ช่าง เถอะ ไม่ ต้อง สั่ง สอน
เมีย เอง อีก ละ

อ้ายหลอ

ไม่ได้ ขอ รับ ไม่ ยั้ง จั้ น จะ ไม่ เช็ด

หมื่น จำเนียร

ช่างเถอะ ๆ ที่นั้ข้าระบมหมกแล้วละวะ

อ้ายหลอ

อ้อ รัย ประทานโทษที ผม ทูบ เมีย พลาด
ไปโดนไค้เท้าเข้า

หมื่น จำเนียร

มันพลาดหลายทีนี้กะวะ เพราะ ฉนั้นข้าขอ
เสียดีเถอะ อย่าสั่งสอนกันอีกเลย

(อ้ายเหลือพาตาสั่งเข้ามาทางซ้าย ตาสั่ง
แต่งตัวใหม่ คือสรวมเสื้อใหม่ มีหมวกใหม่
และ แวน ตา กับไม้เท้าด้วย)

อ้ายเหลือ

นี่และขอ รัย ท่าน หมอ เทวตา

หมื่น จำเนียร

อ้อ พ่อ หมอ ฉนั้นมีความ ยินดี มาก

ดาสัง

ขอบ พระเทษ พระคุณ

หมื่น จำเนียร

พ่อ หมอ สบาย ดี หรือ

ดาสัง

ก็ สบาย ดี ก็ ตัวท่าน หมอ ล่ะ

หมื่น จำเนียร

เอ๊ะ นั้น พุด ภาไร

ดาสัง

พุด ภา คุณ นะ ชี

หมื่น จำเนียร

ฉัน ไม่ ไซ้ หมอ

ดาสัง

คุณ ว่า คุณ ไม่ ไซ้ หมอ หรือ

หมื่น จำเนียร

ฉันไม่ใช่หมอนะซี ฉันเป็นเจ้าของบ้าน
ต่างหาก

คาซัง

ถ้ายังงั้นก็ทีละ (เอาไม้เท้าตีหมื่น
จำเนียร)

หมิ่น จำเนียร

ฮะ ๆ ฮะ ! อู๋ ! นี่อะไรกัน เจ็บน่า

ดาสัง

พอแล้ว คุณเป็นหมอแล้ว นี่แหละเขา
ให้ประกาศนียบัตรหมอกัน อย่างใหม่ยังงี้ และ ผม
ก็ได้รับมาแล้ว อย่าง เทียว กัน เทียว

หมิ่น จำเนียร

(พูดกับ อ้ายเหลื่อ) นี่เองไปพาอีตาบ้า
อะไร ที่ไหน มาวะ

อ้ายเหลื่อ

ผม กราบ เรียน แล้วนี่ ขอรับ ว่า แก เป็น คน
ชอบ เล่น ตลก ค่ะ ของ ยังงี้ เอง

หมิ่น จำเนียร

ตลก อะไร ยังงี้ ข้าไม่ชอบเลย วะ

อ้ายหลอ

ใต้เท้า อย่าถือเลย ขอรับ แกล้งเล่นซนๆ
ยังงั้นเอง

หมื่น จำเนียร

ข้าไม่เห็นชั้นเลย เจ็บ จะตาย

ตาสัง

ผมต้อง ขอรับ ประทานโทษที่ ล่วง เกินใต้เท้า

หมื่น จำเนียร

อ้อ ไม่เป็นไร เชิญนั่ง

ตาสัง

ผมมีความเสียใจ เป็นอันมาก

หมื่น จำเนียร

ไม่เป็นไร อย่าพูดเรื่องนั้น ต่อไปเลย เชิญ
นั่ง (นั่ง ทั้งสอง คน) เคยว่าฉันนะ มีลูกสาว
อยู่คนหนึ่ง เจ็บเป็นโรคอะไร ปลอดภัยมาก อยาก

จะให้ หมอ รักษา สัก หน่อย

ดาสัง

ได้ ได้ ผม มีความยินดี ที่ จะ ได้ รักษา บุตร
สาว ได้ เท่า และ ผม หวัง ใจ ว่า ผม คง จะ ได้ มี
โอกาส รักษา ตัว ได้ เท่า เอง ด้วย กับ คน อื่น ๆ
ทั้ง บ้าน เพื่อ จะ ได้ เป็น เครื่อง แสดง ให้ แล เห็น
ปรากฏ ได้ ว่า ผม นะ เติ้ม ใจ ของ พระ เศษ พระ คุณ
ได้ เท่า ปาน ไต

หมื่น จำเนียร

ขอบใจ ขอบใจ (พูดทาง คน ตู) ตา หมอ
นี่ มา แฉ่ง ให้ เจ็บ ได้

ดาสัง

บุตรสาว ได้ เท่า นะ ชื่อ ไห่ ขอรับ

หมื่น จำเนียร

ชื่อ จินดา

ดาสง

จินดา! แหม ชี้อย่างน่ารักจริงนะ

หมื่น จำเนียร

ฉันจะเข้าไปดูสักทีว่า หล่อนทำอะไรอยู่
(ลุกขึ้น)

ดาสง

(ลุกขึ้น) รับประทานไทย นี่ผู้หญิง
คนนั้นใครล่ะขอรับ

หมื่น จำเนียร

อ้อ นี่นางกลั่น แม่ผม ลูกคนเล็กของฉัน
(ออกไปกับอ้ายเหลื่อทางขวา)

ดาสง

(พูดทางคนดู) เข้าทีจริงแฮะ (พูดดัง)
อ้อ แม่กลั่น แหม รูปงาม นามก็เพราะ หล่อน
สบายที่อยู่หรือจะ ถ้าไม่สบายละก็บอก

ให้ฉันทราบเถอะ อย่าเกรงใจเลยที่เกี่ยว
ฉัน จะ เต็มใจ รักษา หล่อน เต็ม สติ กำลัง ที่ เกี่ยว
(จับ มือ นาง กลืน มา ลูบ คลำ) ฉันคงจะมี
ความพอใจมากที่จะ

อ้ายหลอ

ขอ รับประทานอาหารไทยเถอะ ครัว นี่น่ะ เมียผม
นะ ครัว

ดาสัง

อ้อ นี่เมียแกหรือ

อ้ายหลอ

ขอ ครัว (เข้า ขว้าง หน้า นาง กลืน)

ดาสัง

อ้อ ฉันไม่ทราบ ฉันมีความยินดีที่ด้วย กระจ
แกที่ แกได้เมียที่ เช่นแม่กลืนนี้
(ยื่น มือ ไป ทาง อ้ายหลอ อ้ายหลอ เข้า)

ใจว่าจะจับมือกับตน ยื่นมือออกมาเพื่อ
รับค่านับ ตาสั่ง กลับลอดได้ แชน อ้ายหลอไป
จับเอา มือ นาง กลืน)

อ้ายหลอ

(ผลัก ตาสั่ง แล้ว ยื่น ขวาง หน้า อีก) อย่า
ให้มันหนักนักซิครับ

ตาสั่ง

ฉันก็มีความตั้งใจ แต่จะ แสดง ความ ยินดี ด้วย
กับแก ในการ ที่มี เมียรูปงาม นาม เพราะ และ
เฉลียวฉลาด เช่น แม่ กลืน

(ทำท่าจะจับมือค่านับ แต่พออ้ายหลอ
ยื่นมือมา เพื่อจะ รับ ก็ลอดไป จับตัว นาง กลืน
เหมือนอย่าง ก่อน อีก)

อ้ายหลอ

(ผลัก ตาสั่ง อีก) อย่า แสดง ความ ยินดี มาก

นัก เลย ครี

ดาสัง

อ้อ แกไม่ชอบให้ฉันแสดง ความ ยินดี หรือ

อายหลอ

จะ แสดง กะ ตัว ผมเอง เท่าไหร่ผมไม่ว่า แต่
ขอไปโปรดการ แสดง กะเมีย ผม เสีย สัก ที่ เอะ
ครี

ดาสัง

อ๊ะ ก็ฉัน ยินดี ด้วย ทั้ง สอง คนนี้ นะ เพราะ
ฉัน ถ้า ฉัน แสดง ความ ยินดี กับ ตัว แก แล้ว ก็ ต้อง
แสดง กับ เมีย แก ด้วย (จะ กราก เข้า ไป จีบ
ต้อง ตัว นาง กลืน อีก)

อายหลอ

(เข้า ผลัก ดาสัง และ ก็นัว) พอที ครี

เล่นยังงี้ ผมไม่ชอบ (หมิ่นจำเนียร เข้า มา ทาง
ขวา)

หมิ่น จำเนียร

ลูกสาวฉัน บ่ระเคียว จะ ออก มา

ดาสัง

หยูก ยาผม ก็ เตรียมไว้ พร้อม แล้ว

หมิ่น จำเนียร

อยู่ไหนล่ะจ๊ะ

ดาสัง

อยู่ในใจ ครอบ

อยู่ในใจ

หมิ่น จำเนียร

ก็ ดี แล้ว

ดาสัง

แต่ผม อยาก จะ ใคร่ นลอง พระ เกศ พระคุณ ให้
ตลอดทั่วทั้ง บ้าน ไต่ เท้า เพราะ ฉันนี้ ผม ต้อง ขอ

ประธานทศลง น้ำนมของแม่ นมบุตรได้เท่า สักที
 เพื่อจะได้ ตรวจว่ามีตัวโรค ตัวภัย อยู่ในนั้น มั่งหรือ
 ไม่ ผมจะต้องขอ รับ ประธาน ตรวจ คุณ ถิ่น ด้วย
 (เดินไปทาง นาง กลืน)

อ้ายหลอ

(ตั้งตัวตาสั่ง มาจาก เมีย) ขยำเลยครับ
 ขยำเลย

ตาสั่ง

แกมันไม่รู้จัก อะไร มันเปนอะไร ของ หมอที่
 จะต้อง ตรวจ คุณ นม ของ แม่ นม เพื่อจะได้ทราบ
 ใ้ว่าถ้า เต็ก กิน นม จะ เกิดโรคหรือไม่

อ้ายหลอ

ผมไม่เห็นเปนหน้าที่ใคร จะ มา ตรวจ นม เมีย ผม
 นอกจาก ตัวผมเอง

ดาสัง

เฮ้ ชาติย์นี่ จะบังอาจขัดขืนคำของหมอที่
เตือน หรือ หลีกไปให้พ้น

อ้ายหลอ

ผมไม่หลีก

ดาสัง

ประเทียวได้ เขา คัวเป่ลิกป่าใส่เสี้ยนนี่

กลืน

(ผลึก อ้ายหลอ) แกก็บ้าไปได้ นี่ ทำ
ไมฉัน เปนเด็ก เปนเล็ก เมื่อไร ฉันก็โตแล้ว ฉันจะ
ไม่รู้ จัก รักษาตัวฉันเองที่เตือน หรือ ฉันจะไม่รู้
จักก็ชั่ว หรือ

อ้ายหลอ

ยังไ้ ๗ ฉันไม่ยอมให้ตาหมอ จับต้อง หล่อ่นละ

ดาสัง

แก่มันหึ่งไม่เข้าเรื่อง

หมื่นจำเนียร

อ้อ ลูกสาวฉันมาแล้ว

(แม่จินดา เข้า มา ทาง ขวา)

ดาสัง

อ้อ นี่หรือขอรับคนใช้

หมื่นจำเนียร

นี่แหละ จะ ลูกสาวฉันก็มีอยู่ คนนี้คนเดียว

แหละ เพราะฉันเห็นว่า เกิดมีเหตุอะไรขึ้น
ฉันจะ ต้อง เสียตาย มากทีเดียว

ดาสัง

ต้อง ระวังให้ดีขอรับ แต่ยังมี ไร ๆ หล่อนจะ
มา ตาย เสีย โดย ไม่ได้ รับ คำสั่ง จาก หมอ ก่อน ละ
ก็ผมไม่ยอมละ

หมิ่น จำเนียร

เชิญ นิ่ง

(ตาสั่งนั่งกลาง หมิ่นจำเนียร ข้างซ้าย แม่
จินดา ข้างขวา)

ตาสั่ง

เออคนใช้คน นี้ก็ไม่เหมือนคนใช้อื่น คนใช้
อื่น ๆ เคยเห็นแต่หน้าตาไม่เป็นคนทั้งนั้น ถ้า
ยังถึงแม้ผู้ชายที่ ๆ ก็พอจะรักได้

หมิ่นจำเนียร

แหม พ่อหมอบทำให้ลูกฉันขี้มั่วได้ เก่งจริง

ตาสั่ง

ก็ยิ่งเป็น การที่ ถ้าหมอบทำให้คนใช้หัวเราะ
ได้ แปลว่าจะรักษาให้หายได้ (พูดกับแม่จินดา)
ยังงั้น แม่คนใช้ เป็นยังงั้น มั่งรู้สึกไม่สบาย ตรง
ไหน อาการ เป็นยังงั้น

จินดา

(ชีปากและหัว) เอออาอ้ออ้ออ้อ

ดาสัง

อะไร นะ?

จินดา

อ้ออ้ออ้อ อ้อ อาอ้อ

ดาสัง

หา?

จินดา

อาอ้ออ้อ

ดาสัง

อ้ออาอ้ออ้ออ้อ! พุตกันเข้าใจยากจริงนะ

นี่พุตภาษา นก ภาษา กา อะไร กัน

หมื่น จำเนียร

นี่แหละ โรคของเขา อยู่ที ๆ กลายเป็น
ไข้ไป ก็ยังไม่มีใคร บอกได้ว่าเป็น เพราะเหตุไร
ก็มัน เกิดยั้งง ซึ่ การที่ จะแต่ง งานถึงได้ ต้อง งดไว้

ดา สง

งดทำไมล่ะ ครับ

หมื่น จำเนียร

ผู้ชายที่เขา มาขอ หล่อนไว้ อยากจะขอให้ รักษา
พาใจ กันให้หายไข้เสียก่อน เขาถึง จะ จัดการ ตก
แต่ง ต่อไป

ดา สง

ฮึ! พิลึกจริง ๆ อ้าย การที่จะมีเมีย เป็นไข้
ผมไม่เห็น ชัก ขวาง อะไร เลย จน นิดเดียว จะ กลับ
ทีไป เสีย อีก เรา นี้ กะ พุค อะไร ก็ จะ ได้ พุค ได้

ข้างเดียวไม่ต้อง ฟัง เมียเถียงให้รำคาญ ถ้าเมีย
 ผมเป็นโรค ยังงี้ มั่ง ละ ก็ผมรักษาให้เถะ เทียว

หมื่น จำเนียร

เฮา เกอะ จ๊ะ ขอให้ พ่อ หมอ จัด การ รักษา
 ลูกฉัน ลัก หน้อย เกอะ

ดา สัง

อย่า วิตก เลย ครับ ลูกคุณ นะ ไม่ สบาย มาก
 หรือ ครับ

หมื่น จำเนียร

ไม่ สบาย มาก

ดา สัง

อ้อ ๆ แล้ว ก็มี ปวด คมึง หรือ ครับ

หมื่น จำเนียร

ก็ได้ ยิน คราง อยู่ บ่อย ๆ

ตาสัง

ฮือ ๆ เติบโตไทม

หมื่น จำเนียร

ก็ ตะ ก็น ก็ เติบโต ออกมา หมอไม่เห็นหรือ

ตาสัง

ถูก ละ ครีบ นิ่งได้ หรือ ยัง

หมื่น จำเนียร

ก็นิ่ง อยู่ นิ่ง ยัง ไง ละ

ตาสัง

จริง ครีบ นอนได้ หรือ ครีบ

หมื่น จำเนียร

ก็ เห็น จะ ได้ ถ้าไม่ ยัง งั้น ป่าน นี คง ตา กลวง
เป่น ผี แล้ว

ตาสัง

ถูก ถูก คุณ ก็ รู้ วิชา หมอ อยู่ บ้าง (พูดกับ

แม่จินดา) ไหนยื่นแขน มาที่นี่หรือ (จับที่
ข้อศอกครู่หนึ่ง แล้วหันไปพูดกับหมื่นจำเนียร)
นี่แน่ครับ ชีพพร ที่ เป็น เครื่อง ให้รู้ได้ว่า ลูกสาวคุณ
เป็นไข้

หมื่น จำเนียร

แหม! เก่งจริง หมอ ตรวจ บั๊ว เทียว ก็ ได้
ความจริง ที่ เทียว

ดาสัง

ยังงั้น ยังงั้น

กลืน

จริง นะ เจ้า คะ เก่ง แท้ ๆ ที่ เทียว

ดาสัง

เป็นธรรมดา หมอ ที่ มี วิชา ชั้น สูง จะ ต้อง รู้จัก
โรค ที่ นั้ เทียว นี่ ถ้า เป็น หมอ เลว ก็ คง จะ มัว
บอก ผิด บอก ถูก เสีย อีก แต่ เหมือน อย่าง ผม

๘๖

ยังงั้นพอจับตัวเข้าก็บอกได้ทันทีว่า ลูกสาวคุณ
เป็นไข้

หมั่น จำเนียร

จริง แต่เที่ยวนี้ฉันอยากทราบว่าเป็นไข้ไป
เพราะเหตุไร

ดาสัง

อ้อ ข้อนี้บอกได้ง่าย ๆ ลูกคุณเป็นไข้เพราะ
พูดไม่ได้

หมั่น จำเนียร

ถูกละ ๆ แต่ว่าฉันอยากทราบว่าทำไมถึง
พูดไม่ได้

ดาสัง

ตามตำรา หมอทั้งฝรั่งทั้งไทยก็อธิบายว่าการ
ที่เป็นไข้นี้ ก็เป็นด้วยสิ้นพิการ

หมั่น จำเนียร

ก็ทำไมถึงพิการ ละหมอ

ดาสัง

เพราะ เหตุผลหลายประการ คือ อาจเกิด
จากลม ชนิด หนึ่ง ที่พวก หมอ ๆ เรียกกัน
ว่า ลม เปนพิษ ลม เปนพิษ นั้น ก็คือ—เอ้อ—คือ
ลม ที่เกิด มีพิษ ข้น ลม นี้ ก็คือ ลม ที่เรา หายใจ
เข้าไป แล้ว ผ่อน ออก มา เมื่อ ก่อน ที่ จะ ผ่อน ออก
มา นั้น ลม เข้าไป ชั้ อยู่ ตรง ที่ ที่ พิการ เพราะ
ฉะนั้น ก็ ทำให้—ง่า— เออ คุณ เข้า ใจ ภาษา ฝรั่งเศส มั่ง
ไหม ครับ

หมั่น จำเนียร

ไม่เข้าใจ

ดาสัง

ไม่เข้าใจเลย เทียว หรือ ครับ

หมิ่นจำเนียร

ไม่เข้าใจเลย

ดาสัง

ถ้ายังงั้นก็อธิบาย ให้คุณเข้าใจยาก อยู่หน่อย
ตามตำรา ฝรั่ง เขา อธิบาย ว่า ไชยา แย้สแป้นกับ
นาโคไคไป ไคกัน เข้า ก็ เกิด เปนโต เช่น เอแจม
มิเห็ค ซึ้น ก็เมื่อ เช่นนี้ แล้วก็นำให้ สตั้ม แมค
เอ็กสเปลเนชัน เลย เกิดเป็น ซิงโกนา อีสปีก จน ลง
ปลาย เลย กลาย เป็น แท้ม ฟู นี่ และ มัน เป็น เช่นนี้

หมิ่น จำเนียร

แหม! เสียใจจริงที่ไม่ได้เรียนหนังสือ ฝรั่ง มั่ง

กลืน

นี่แหละ ความรู้ มากยิ่ง ถึง จะ น่า นับ ถือ

ดาสัง

(พูดทาง คนดู) นี่แหละ อ้ายการ ที่ไค

ไปอยู่ให้ หมอ ฝรั่ง จิก หัว ไข่ เสีย หก ปี มัน มา แล
เห็น ประโยชน์ กัน คราว นี้ เอง

หมื่น จำเนียร

แล้วยังไง อีก ละ หมอ

ดาสง

ก็ พอ ลม ร้าย ที่ ผม กล่าว แล้ว นั้น แหะ ผ่าน
ไป ทาง ซ้าย ถูก ตับ ผ่านไป ทาง ขวา ถูก หัวใจ ก็
เกี่ยวไป ถึง ปอด ที่ ตาม ภาษา ฝรั่ง เรียก ว่า สติมเก
ก็ ปอด นั้น มี เส้น ประสาท โยง ถึง มันทมของ ที่ เรียก ตาม
ภาษา ฝรั่ง ว่า ไกเฮต แล่น ขึ้น ทาง กระดูกสันหลัง
ที่ ฝรั่ง เรียก ว่า สมู๊ก ปอด นั้น แหะ คว้า ถึง เลย
เกิด เปน พิษ ขึ้น คุณ พังไว้ ให้ ทิ นะ คว้า

หมื่น จำเนียร

ดาสัง

ลม ที่ผม กล่าว แล้ว นั้นแหละ มันมี พิษ ร้าย
เพราะเหตุ ว่า—เออ—ฟัง ให้ ดี นะ ครับ

หมั่น จำ เนียร

†
ฟัง อยู่ แล้ว

ดาสัง

เพราะ เหตุ ว่า มัน เกิด เป็น ผื่น ขึ้น ใน คอ หอย
ทำให้ ลม ที่ หาย ใจ เข้า ไป นั้น และ เป็น วิสวะ ต แปรวัน
แปรวัน โยเซ บำ ระ มิต ใน ไกร เพราะ เหตุ ที่ ผม ได้
อธิบาย มา แล้ว นี้แหละ ครับ ลูก สาว คุณ รั้ง ได้
เลย เป็น ไช้ ไไป

กลืน

แหม ! พุค ช่าง น่า ฟัง จริง รัง

อ้าย หลอ

ทำไม ลิ่น ก็นิ่ง จะ คล่อง ไ้ อย่าง งั้น มั่ง นะ

หมื่น จำเนียร

ฉันเชื่อว่าการที่หมออธิบายมาแล้วนั้น คงจะถูกต้องทุก อย่าง แต่ฉันยังมีข้อสงสัยอยู่ นิดเดียวแหละ เมื่อฉันไป กรุงเทพฯ ก็ได้เคยไปหาหมอฝรั่ง จำได้ว่าเขา บอกว่า หัวใจ อยู่ข้าง ซ้าย ตับ อยู่ ขวา นี่พ่อ หมอ บอก ว่า อยู่ ตรง กัน ซ้าย ฉันถึงได้สงสัย อยู่ หน่อย

ตาสัง

จริง ๆ ตามตำราหมอเก่า ๆ ว่า หัวใจ อยู่ข้าง ซ้าย ตับ อยู่ ขวา แต่ เที่ยวนี เปลี่ยน แปลง หมก แล้ว หมอในสมัยนี้ เขา จัด การ ย้าย หัวใจ ไปไว้ ข้าง ขวา ย้าย ตับ ไปไว้ ข้าง ซ้าย เสีย แล้ว

หมื่น จำเนียร

อ้อ ฉันไม่รู้ว่า เขา เปลี่ยน แปลง กัน ไป ยัง จัณฉันนั้น เป็น คน บ้าน นอก หู ป่า ตา ถิ่น นาน ๆ

จะได้มีเวลาไป ขาง กอก ลัก ที่

ดาสัง

ที่จริง ก็ไม่เป็นไร เพราะคุณ ไม่ จำเป็นจะ
ต้อง รู้ มาก เท่า ผม

หมื่น จำเนียร

ถูก แล้ว ก็ เทียบ นี หมอ จะ แนะนำ ให้ ทำ ยัง ไง
ต่อไป ละ

ดาสัง

ถาม ความ เห็น ผม หรือ

หมื่น จำเนียร

ยัง งั้น ธิ

ดาสัง

ก็ ควร จะ ให้ ถิ่น คิ นิน แอ็ค จะ แปน แหนบ ปน กับ ชัม
แปน ไช เตื่อ—

หมื่น จำเนียร

พูดภาษาไทยไม่ได้ หรือ หมอ

ดาสัง

ได้ ๆ แต่มันเคยใช้ภาษาฝรั่งติดปากไป

หมื่น จำเนียร

หมอ บอก มาเถอะว่า จะให้กินยา อะไร

ดาสัง

ไม่ต้องกินยา อะไร หรือครับ ผมขอ แนะนำ
ให้คนไข้ ไปนอน เสียนใน ห้อง แล้วคุณไปรอสั่งให้
คนลูก เข้า กระ ไข่ ให้ รับ ประทาน สัก ซาม หนึ่ง เท่า นั้น
ก่อน ก็ เห็น จะ พอ

หมื่น จำเนียร

เอ๊ะ ทำไมไม่เข้า กระ ไข่

ดาสัง

เพราะ นั้น แหะ เปรน ยา ดี กว่า อย่าง อื่น เข้า สุก

เปล่า ๆ ก็ไม่ดี ไข่เปล่า ก็ไม่ดี แต่ถ้า
 สอง อย่างนี้คลุกกัน เข้า แล้ว ละ ก็ทำให้ พุทดี นัก
 ฑูแต่่นกขุนทองชิตริบ เขาให้กนแต่เข้ากะไข่
 เท้า นัน แหะ พุทได้ ออก จ้อ ก็นกขุนทองนะเมื่อ
 มันอยู่ ป่ามัน พุทได้หรือ เปล่า เลย เพราะมันยัง
 ไม่ได้กินเข้า กะไข่ พอมาอยู่บ้านได้กินเข้า กะไข่
 เข้าไปก็พุทได้กน เท้า นันเอง จิงใหม่ล่ะ ครับ

หมื่น จำเนียร

ก็จริง อยู่ ถ้ายังงั้นไปนอนเสีย ชิตู

ดาสัง

ดีแล้ว ไปนอนอยู่ก่อน แล้วบ้าย ๆ ผม
 จะมาเยี่ยมอีก

หมื่น จำเนียร

ไป ก็ไปชิตู (แม่จินดา ออกไป) แล้ว
 ก็นางกลืนเข้าไป จัดการหาเข้ากะไข่ ให้ แม่จินดา

กินตามหมอลั้ง ชี นะ

กลืน

เจ้าคะ (ทำท่าจะออกไป)

ดาสัง

ประเดี๋ยวก่อน แม่หม่นะอย่าเพิ่งไป

หมิ่น จำเนียร

อ้าว ยังงั้นอ้ายหลอแน่ะ เอิ้งไป จักแจ้งหา
เข้ากระไข่ทีเถอะ

อ้ายหลอ

ขอรับ แต่ว่ารับประทานโทษ ผม ออกวิตก

หมิ่น จำเนียร

วิตก อะไรวะ

อ้ายหลอ

ทา หมอลั้นดูแก ชอบ เมีย ผม นั้

หมั่น จำเนียร

อู่วะ ก็ ข้า อยู่ ที่ ทั้ง คน นี้ หวา

อ้ายหลอ

ถ้า ยัง จัง ผม ไว้ ใจ ไ้ เท่า ไ้ นะ ขอ รับ

หมั่น จำเนียร

พุทไธ! เมีย ข้า ก็ มี นี้ หวา

อ้ายหลอ

มี ก็ ไม่ สว เหมือน ของ ผม นี้ ขอ รับ

หมั่น จำเนียร

ซ้าย ซ้าย นี้ หึง เหลือ เกิน ข้า ไซ้ ยัง จะ ไม่
ไป อีก หรือ

อ้ายหลอ

ไป ขอ รับ (ลูก เดิน ไป จวน ถึง ประตู แล้ว
เหลียว มา พุด) รับ ประทาน ไ้ เท่า ไ้ รก
ระวัง คา หมอ ด้วย นะ ครัว

หมิ่น จำเนียร

เฮอหน้า เมื่อไหร่จะไปล่ะ

อ้ายหลอ

ไปเที่ยวนี้แหละ ขอรับ (เดินไป เหลียว
ชำเลื่องดูเมียเรื่อยไปจน ถึง ประตู สดุดุกรณี
หกล้ม แล้วลุกเดินออกไป)

หมิ่น จำเนียร

หมอเรียก นาง กลืนไว้ทำไม

ดาสง

ผม เห็นว่า สสมควร จะต้อง คิด อ่าน จัด การ รักษา
หล่อนสักหน่อย

กลืน

ก็ฉันหรือ ก็ฉันก็ไม่ได้เจ็บได้ไข้อะไร

ตาสัง

ไม่ได้การ ไม่ได้การ การที่ไม่มีโรคใน
ตัวเลย จน นึกเดียว นี่ก็ เป็นสิ่งที่ควร จะต้อง กลัว
เหมือนกัน เพราะ เป็นธรรมดา คนเรา เกิด มา จะ
ต้องมี แก่ มี เจ็บ มี ตาย ก็นี่ หล่อน ว่า ไม่เจ็บไม่ไข้
เลย ยิ่ง จึง ต้อง แปลว่า หล่อน แปลก กว่า มนุษย์
ธรรมดา เพราะ ฉนั้น ฉนั้น ต้อง ขอ ตรวจ ร่าง กาย
หล่อน ให้ทั่ว

หมื่น จำเนียร

นี่แหละ ฉนั้น ก็ บอก แล้ว ว่า ฉนั้น นะ หู ปา ตา เกือบ
แต่ ฉนั้น ไม่ เห็น จำเนียร เลย ใน การ ที่ ตรวจ คน ที่ อยู่ ที่ ๆ
ไม่มี โรค มี ภัย เลย ยิ่ง

ตาสัง

คำสุภาสิต ท่าน ย่อม ว่า ว่า กัน ไว้ ดี กว่า แก่
จริง ไหม ครับ

กลืน

ข้อนี้ จะเป็นอย่างนี้ไม่ทราบ แต่อย่างไร ๆ ที่ฉัน
ยังไม่ยอมให้ หมอ ตรวจ ร่าง ภาย ที่ฉัน แหะ เป็น
สั้น เรื่อง กัน (ออกไป)

ดาสัง

(ลั่นหัว) ชือ ๆ ยังสาว นึก ยังไม่รู้จัก
กลัว ความ เจ็บ ความ ตาย ถ้า ยังงั้นผม ลา ที่

หมื่น จำเนียร

ประเทียว เอะ พ่อ หมอ (ควัก กระเป๋)

ดาสัง

ทำไมอีก ละ ครับ

หมื่น จำเนียร

ฉันจะให้เงินยังงี้ ละ (ยื่นเงินให้)

ดาสัง

(เอา มือ ไฟล์ หลัง) ผมไม่รับ ประทาน

หมื่น จำเนียร

ฮะ!

คาสัง

ผม ลา ที่ (ทำท่าจะไป)

หมื่น จำเนียร

ประเทียว เกอะ

คาสัง

ทำไม ครีบ

หมื่น จำเนียร

รับ สัก นิด เกอะ คำ ป่วย ภาร

คาสัง

ขอบ พระเดช พระคุณ ผม ไม่ ต้อง ภาร

หมื่น จำเนียร

เกอะ นำ พ่อ หมอ

ดาสัง

อ้าย เรื่อง เงิน ทอง อะไร ผม ไม่ ค่อย จะ รุ่ น วาย
ผมไม่ใช่คนโลก

หมื่น จำเนียร

ฉันเชื่อ แล้ว แต่ ว่า รั บ หน่อ ย เกอะ

ดาสัง

ไต่เท้า อ่อน วอน ผม ก็ ชัก ไม่ ได้ (รั บ เงิน)
ไม่ใช่ เงิน แดง นะ ครัว ย

หมื่น จำเนียร

ไม่ใช่ เงิน ดี

ดาสัง

ผม นะ ไม่ใช่ หมอ ชนิต ที่ เห็น แต่ แก่ ทร พย์ สิ้น เงิน
ทอง

หมื่น จำเนียร

ฉัน เข้าใจ แล้ว

ตาสัง

ผม ประสงค์ แต่ จะ ใช้ วิชา ให้ เป็น ประโยชน์ แก่
เพื่อนมนุษย์ ให้ มาก ที่ สุด เท่า นั้น

หมิ่น จำเนียร

การ ที่ หมอ คิด เช่น นั้น ก็ เป็น การ ถูก ต้อง แล้ว

ตาสัง

เป็น ธรรมดา หมอ ที่ มี วิชา เอก อย่าง ผม ควร จะ
ต้อง เป็น เช่น นั้น

หมิ่น จำเนียร

ถูก แล้ว ถ้า ยัง งั้น ฉัน จะ ต้อง ไป ให้ เขา จัด
การ รักษา พยาบาล แม่ จินดา ให้ ถูก ต้อง ตาม ที่ หมอ
สั่ง (ออกไป)

ตาสัง

(แบ มือ แล ดู เงิน) สาม ตำลึง ซื่อ ! อ้าย
ทา ก็น เป็น หมอ นึง ย่าย ที (นาย เหลี่ยม โผล่ หน้า)

ชั้นมาทางหน้าต่างเห็นหมื่นจำเนียรไปแล้ว จึง
 ป็นชั้นมานั่งคร่อมหน้าต่างอยู่)

เหลี่ยม

พ่อหมอ!

ดาสัง

(สอด้งเหลียวไปดู) เอ๊ะ ชะโมย!

เหลี่ยม

จู้ๆ จู้ๆ อย่าออกไป ฉันไม่ใช่ชะโมยหรอก
 (ข้ามเข้ามาในห้อง) ฉันจะมาหาหมอเท่า
 ๕
 นน แผลละ

ดาสัง

อ้อ ยั้งนี้หรือ (ตรงเข้าไปจับแขน) แม่
 ้วย ชีพพรเด่นออกโครม ๆ ราวกะกลองเมริกกัน
 แผ่ะ ยังงี้ละ ก็แปลว่าเจ็บใหญ่โตที่เดียว

เหลียม

ฉันไม่เจ็บไม่ไข้อะไร หรือ

ดาสัง

ก็ยั้งจันมาหาฉันทำไมล่ะ แล้วก็ทำไม
 ประทุประต้างมีทำไมไม่เข้า วิ่งมา ปีนเข้าทาง
 หน้าต่าง ราว กระชไมย

เหลียม

ฉันจะเล่าความให้ตามตรง ฉันนะชื่อ
 เหลียม ฉันรักอยู่กะแม่จินดาที่แถมารักษา
 อยู่เมื่อตะกี้นั้นแหละ เดี๋ยวนี้ท่านหมื่นจำเนียร
 แกล้มพอใจในตัวฉัน แกล้มไม่ให้ฉันผ่านประตู
 บ้านแกลอีกต่อไป ฉันถึงได้จำเ็นต้องเข้าทาง
 หน้าต่าง เดี๋ยวนี้ฉันอยากจะขอให้หมอช่วยดู
 ฉันให้สำเร็จสักหน่อย

ดาสัง

เอ๊ะ! นี่แก นึกว่าฉันเป็นคนยังงี้ แกยังอาจ
มา ขอให้ฉัน ช่วยในอุระ ของ แกยังงี้ จะให้ฉัน
เสีย เกียรติยศ ของ หมอ เทียว หรือ

เหลี่ยม

อย่า อึ้งไป นึก ซิ นะ

ดาสัง

ฉัน จะ อึ้ง ละทำไมฉัน แกไม่ควร จะ มา พุด
ยังงั้นยังงี้ กะ ฉัน

เหลี่ยม

อย่าให้เอะ อะไป นึก เลย หมอ จำ

ดาสัง

เอ๊ะ หมอ จำ! หมอ จำ หมา จ้อ! ซิ ๆ ซิ ๆ หมัน
ประมาทได้

เหลียม

เปล่า ๆ ไม่ได้ตั้งใจ เลยทีเดียว แล้ว ก็อย่า
อึกะทึก นึกซี

ดาสัง

ไม่รู้ แก่เรียกฉันว่า หมอจำ หมอจ้อแล้ว จะ
ห้ามไม่ให้ฉัน เहां—เฮ้ย—ฮิง ยังไง ได้ ไม่ควร เลย นี
นาที่ จะ.....

เหลียม

(ยื่น ธนบัตร ให้) พ่อ หมอ

ดาสัง

หา? นั่น อะไร

เหลียม

ธนบัตร

ดาสัง

ราคา เท่าไร

เหลียม

สิบ บาท

ตาสง

นี่ แก่ หมีนประมาณ ฉันหรือ แก่ หมายถึง จะ
เอา เงิน มา ล่อ ฉันได้ ตามใจยังงั้นหรือ

เหลียม

(หยิบ ธนบัตร เต็ม อีกใบหนึ่ง)

เปล่า !

เปล่า ! (ยื่น ธนบัตร)

ตาสง

อ้อ ๆ (รับ ธนบัตร มา ดู) ยังงั้นก็ แล้วไป

เออะ หน้าตา แก่ ก็เป็นผู้ที่ อยู่ ฉัน มีความ
ยินดีที่จะ ช่วย แก่ ถ้าฉัน มีทางที่จะ ช่วยได้ แต่
ว่า ขออย่าให้ นึก ว่า ฉัน ยอม ช่วย เพราะ เห็น แก่ เงิน
เก่า ทอง ฉัน ไม่ใช่ คน เช่น นั้น ฉัน เป็น คน ที่

รักษา อ่อน เก้อ มาก เพราะ ฉะนั้นถ้า ใคร มา ห่ม
ประมาท ละ ก็ เป็น ต้อง โกรธ มาก ที่เดียว

เหลียว

ถ้า ฉันท ไต่ ล่วง เกิน ไป แล้ว อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด
ฉัน ขอโทษ เสีย ลัก ครั้ง หนึ่ง

ดาสัง

ช่าง เกอะ ๆ ก็ เรือง ราว ของ แก่นะ มัน เป็น ยัง
ใจ ขอ ฉันท ทราบ ลัก ที่ จะได้ บอก ได้ ว่า จะ พอ
ช่วย ไต่ หรือ ไม่ ไต่

เหลียว

ฉัน จะ เล่า ตาม ความ จริง ที่ แม่ จินดา เจ็บ
ครั้งนี้ นะ ไม่ใช่ เป็นการ จริง จัง อะไร มี หมอ
ไต่ มา ตรวจ หลาย ราย แล้ว ต่าง คน ต่าง ออก
ความเห็น ต่าง ๆ กัน บางคน ก็ ว่า เป็น เพราะ
สมอง พิการ บางคน ก็ ว่า เกิด จาก ลำไส้ แต่

ที่จริงนะ สาเหตุมันอยู่ที่ความรัก แม่จินตารักอยู่
กะฉัน แต่คุณพ่อของหล่อน จะจัดการ ตกแต่ง
หล่อนให้ไป กะ นาย ห่อ หล่อนไม่มีความพอใจ
ครั้นจะ ชัดขึ้นคุณพ่อหรือก็กลัว . หล่อนถึงได้
ออก อูบยา ทำเป็นไข้ เพื่อให้ได้เลิก การแต่งงาน
ไปเสียที่ ความคิด ตอนนั้น ก็ เป็นอัน สำเร็จ แล้ว
เมื่อ เร็ว ๆ นี้ หล่อนให้คนถือหนังสือ มา ถึง ฉันว่า
ขอให้คิดอ่านหา ทางที่ จะ พา ตัว หล่อนหนีไปเสีย ให้
พ้น นาย ห่อ จะ ได้ รู้ แล้ว รื้อรถ กันไป เสีย ลัก ที่
ฉัน หนี ทาง ออก แล้ว แต่ จะต้อง หา ใคร ย พื่อ หมอ
ช่วย กรุณา ช่วย ถึง จะ สำเร็จ ได้ ตลอด แต่ในการ
ที่ จะ พุก กัน อยู่ ที่ นี้ ต่อไป เห็น จะ ไม่ได้ การ เพราะ
ฉัน ออกไป พุก กัน ข้าง นอก เห็น จะ ดี กว่า

ดาสง

ก็เฮาซิ การที่ไว้ใจฉันยังงี้ ทำให้เต็มใจที่

จะ ช่วย ไปกันก็ ไปซิ

เหลียม

มาซิ (ไปที่ หน้าต่าง)

ตาสัง

เอ๊ะ ต้องไปทาง นั้นด้วย หรือ

เหลียม

ฉันจะไปทาง นี้ละ ส่วน พ่อ หมอ จะไปทาง
ไหนก็ตามใจซิ (ปีน ข้าม หน้าต่าง แล้ว ค่อย
ลดตัว ลงไป)

ตาสัง

ฮึ! อ้าย เขาลงได้ทำไม เราจะลง มั่งไม่ได้ เทียว
หรือ (ไปที่ หน้าต่าง มอง ออกไป) ฮึๆ
มัน ก็ สูง อยู่ (พูดออกไป นอก หน้าต่าง) ว่า
กระไร นะ? กลัว หรือ ฉัน นะ หรือ ที่ไหน! กลัว
เมื่อไหร่ เคย ปีน มา เสีย นักกระ นักละ ห่า?

เปล่า ๆ ไม่เคยไปชะโมยเขาที่ไหนหรอก ห่า!
 ลงมาเถียวนี้แหละ ช้าย! จะต้องมารับ
 อะไร (ปิ่นขำม ออกไป) เจ้าประคุณ พุทโธ
 ธิมโมสังโฆ ช่วยลูกด้วยเที๋ย! (ค่อย ๆ ลด
 ตัวลงไปจนลับ)

จบชุดที่ ๒

ชุดที่ ๓

ฉากที่ ๑—สวนริม บ้านหมื่นจำเนียร เป็น
สวนอย่างไทยๆ มีห้อง ร่อง ปลูกไม้ดอกบ้าง
ไม้ผลบ้าง

เมื่อเปิด ม่าน ดาลัง กับ นายเหลื่อม ยืนอยู่
ด้วยกัน นายเหลื่อม นั้น แต่งตัว เป็น แขนก
มีแว่นตา และติดเคราด้วย)

เหลื่อม

ฉัน แต่ง ยั้ง ก็เห็น จะแปลก พอแล้วนะ เพราะหี
ที่ที่ฉัน ได้คิด ตระเตรียม เครื่องแต่ง ตัว ไว้ เสร็จ แล้ว
เต็ม หมายถึง จะ ปลอม เป็น แขนก ชายผ้า แต่
นี่
เป็น หมอ เสี้ย ก็ได้ ที่จริง หมื่น จำเนียร แก่ ก็ได้
เคย เห็นฉัน น้อย ครั้ง นี้ คง จะ จำไม่ได้ ถนัด นี้
นัก หรือ ก

ดาสัง

ก็ เห็นจะ พอไป ไ้ ทรอก

เหลียม

เดี๋ยวนี้นั้น อยาก จะได้ คำ อะไร ที่ เกี่ยว ๆ ด้วย
วิชา หมอ สัก สัก คำ สำหรับ ขยาย ออก มา มั่ง
เพื่อ จะได้ ญ เป็น คน มีความ รู้ ใน ทาง นี้ จริง ๆ

ดาสัง

อ้อ ไม่ จำ เป็น ไม่ จำ เป็น เลย จน นึก เกี่ยว
ตัว ผม เอง ก็ ไม่ได้ รู้ อะไร ใน เรื่อง นี้ มาก ภาย ไป กว่า
คุณ เลย ที่ เกี่ยว

เหลียม

อ๊ะ อะไร ยัง จั๊น

ดาสัง

อ้าย วิชา หมอ นะ ผม ไม่ รู้ อะไร เลย จน นึก เกี่ยว

คุณก็ได้ไว้เนื้อเชื่อใจ บอกความลับ ของคุณให้ผม
เพราะฉะนั้นผมก็เต็มใจ จะ บอกความลับ ของผมแก่
คุณ เหมือนกัน

เหลี่ยม

เฮ้ ทำไมนี่แกนะไม่ใช่ว่าจริง ๆ ยังงั้นหรือ

ดาสง

ผมนะ มันเป็นอย่างนั้นแหละ ๆ ยังงั้นเอง เป็น
หมอโดย จำเป็น ผมไม่ได้ ขวดยิบ ขวดยีว่ามี
วิชาทาง หมอ เลย ที่ เกี่ยว ที่จริง อ้าย วิชา ของ
ผมก็ไม่มีอะไร เลย ผมไม่รู้เลยว่าทำไมเขา
ถึงพากันนี้ไปว่าผมเป็นหมอ แต่ว่าเมื่อผม
เห็นว่า เขา จะ บังคับให้ผมเป็นให้ได้ ผมก็เลย
รับ สม อ้าย เขา ยังงั้นเอง ครั้นผมจะไม่รับ ก็ไม่
ได้ เขา เข้ายนทนต้องยอมตามใจเขา อ้ายผี

อะไร มันจะเข้าไปสิงสู่อยู่ในใจเจ้าพวกนั้น ยังไงไม่
 ทราบ ถึงได้ทำให้ฉันรู้เอาแน่นอนว่าผม เป็น
 หมอวิเศษที่สุดในโลก มาเคี้ยวนี้ใคร ๆ ก็พา
 กันเชื่อถือ มาหาผม ปรือ ๆ ผมก็เลยมานึกเสีย
 ว่า อ้อ อ้าย การ เป็น หมอ นี่ มันง่ายยังงี้เอง
 ผม เลย ตก ลง ในใจ เสีย แล้ว ว่า ถ้า คน ยัง นิยม
 อยู่ยังงี้ เท่าไร ผม ก็ จะ คง เป็น หมอ อยู่ เท่า นั้น
 เพราะว่า การ หา กิน เป็น หมอ นี้ ถึง เรา จะ ทำ
 ที่ไหน จะ ทำ ไม่ ดี อ้าย เงิน ก็ คง ได้ การ ที่ ทำ เสีย
 ไป ก็ ไม่ มา ตก หัก อยู่ ที่ ตัว เรา เปรียบ เหมือน
 ถ้า เรา จะ ขน หม้อ ขาย ถ้า เรา ทำ หม้อ นั้น แรก
 เรา ก็ ต้อง ขาดทุนเอง นี่ ถ้า เรา รักษา คน เป็น
 อะไร ไป เรา ก็ ไม่ ต้อง เสีย ผล ประโยชน์ ใน ส่วน ตัว
 เรา เลย อ้าย การ ที่ คน ใช้ ตาย จะ มา ชัก ว่า เป็น

ความผิดของหมอไม่ได้ เป็นความผิดของคน
ที่ตายนั้นเอง อีกประการหนึ่งในส่วนตัวคนที่
ตายเองนั้น ก็ที่หนัก ไม่มีเลยที่จะมาบ่นหรือ
ตำราว่าหมอกที่ทำให้เขาตาย

เหลี่ยม

ข้อนี้ก็จริงอยู่

ตาสัง

เออแนะ มีคนมาหาผมอีกแล้ว คงจะ
มาขอให้รักษาโรคอะไรสักอย่าง เป็นแน่ที่เกี่ยว
คุณคอบ้างเล่นสนุก ๆ ก็ได้ว่า ผมใช้วิธีพูดยังไร
กะคนพวกนี้

เหลี่ยม

ก็ที ฉันทันจะไต่จำไว้มั่ง (หลีกไปยืนให้ห่าง
หน่อยหนึ่ง)

(นายเป๋ากับนายเปียพากันเข้ามา)

เป๋า

ผม มา หา ท่าน หมอ

ดาสัง

เป็น อะไร ไป ละ

เป๋า

เมีย ผม เจ็บ

นอน แบบ อยู่ กระที่ เกือบ ครึ่ง ปี

แล้ว

ดาสัง

(แขน มือ) ข้อ เมีย แก เจ็บ หรือ ก็ เทียน

แก จะมี ประสงค์ จะ ให้ ฉัน ทำ ไหม

เป๋า

ผม อยาก ได้ คุณ หมอ แนะนำ สัก หน่อย ว่า จะ ควร
ให้ รับ ประทาน ยา อะไร

ดาสัง

ยังไม่ รู้ ว่า เจ็บ เป็น อะไร

จะ ให้ บอก หมอ ก ยา

๑๑๘

ให้ยังงี้ได้

เป่า

เจ็บ ขวมไป ทั้ง ตัว แหละ ครับ หมอจีนที่ มา
รักษา เขา บอก ผม ว่า ตั๊ย ว่า กระเพาะ อาหาร
ว่า ถ้า ไล่ ล้วน แต่ พิการ ไป หมก เพราะ นั้น เลือด
เลย กลาย เป็น น้ำ ไป หมก แล้ว ก็ เป็น ไข้ อยู่ เสมอ
วัน วัน จับ วัน มี อาการ อ่อน เพลีย และ เมื่อย ร้าว
ไปที่ ขา ทั้ง สอง ข้าง

ดาสัง

อ้อ มี อาการ เมื่อย ขา ยัง งั้น หรือ

เป่า

ยัง งั้น ขอ รับ

ดาสัง

แถม ทให้ เขา มั่ง หรือ เปล่า ละ

๕๗

หมวด ขอ ธิปไตย หมวด ขอ ธิปไตย ๗

๑๗๕๖

แก จะ นวด เขา บ่อย นึก กระมัง

ເປັງ

ไม่บอยเหลือเกินนี้หรือครับ แล้วก็ใน

คณนะ ขอรับ มีเสลดเสียงดังครอกๆ น่ากลัว
หายใจไม่ออก แหม่ บางทีละก็แน่นิ่งไปจนผม

หายใจไม่ ออก แหม่ บางทีละ ก็ แน่ นิ่งไป จน ผม

นึกว่าตายเสียแล้ว ผมหาหมอตัวหน้าที่ตลาดนี้

ไป รักษา เอา ยาอะไร ต่อ อะไรให้ กิน เสีย นัยได้

อย่าง สอง อย่าง ก็ไม่เห็นหาย เลย

๓๗๕

(แบบมีอีก) พุดอย่าให้มันมีฝอยหักเลย

๕
เขาแต่เหนือความเอื้อ

เป่า

เนื้อความ ก็คือว่าผม หมดขัญญา ไม่รู้ที่จะทำ
 ยังไงต่อไป จึงได้มา หาคุณ ขอคุณได้โปรด
 แหะ นำ ท่วย เถอะครับ

ดาสัง

แกว่ากระไร นันยัง เข้าใจไม่ถนัด

เปีย

ความมันเปนยังงี้ ขอรับ แม่ผม นะไม่สบาย
 เจ็บ มาก เพราะ ยังงั้นผม กะ พ่อผม ถึงได้มาหา
 คุณหมอ เพื่อ ขอรับ ประทาน ยาไป สักชาน เถอะ
 ขอรับ (ส่งเงิน ๘ บาทให้ดาสัง)

ดาสัง

(รับเงินมาใส่กระเป่า) อ้อ! เข้าใจ เข้า
 ใจ เออ พ่อนี้พูดชัดเจน อธิบายข้อความ
 แจ่มแจ้ง แกว่าว่าแม่ของแก นะ เปนโรคขม

ไปทั้งตัว จับใช้เสมอ ๆ เมื่อย ปรกที่ขา แล้ว
 ข้างที่ก็มีอาการ สลยแน่ ึ่งไป ยังงั้นไม่ใช่ หรือ

เป็ย

ถูกละขอรับ

ดาสัง

เออ ๆ ฉันเข้าใจที่แกพูดทีทีเดียว พ่อแก
 น่ะ เป็นคนที่ไม่รู้จักพูดจาให้แจ่มแจ้ง สู้แกไม่
 ได้ เดียวนี้ น่ะ แก ต้อง การ ยา ยังงั้นหรือ

เป็ย

ขอรับ

ดาสัง

ยา สำหรับ รักษา แม่หรือ

เป็ย

ยังงั้นซีขอรับ

ดาสง

ไต่ ไต่ (คั่นใน กระเป๋าคาด พุง) เข้า
นี่แน่ะ ปลา สลิกนี้ นะ เอาไปให้แม่เจ้า กิน

เป๊ยะ

อะไร ปลา สลิก ครับ

ดาสง

ยังงั้นซิ หน้า ปลา นี่ฉัน เสก ภาเถา อากม ทำ
ให้ เปน ยา วิเศษ ขึ้น แล้ว

เป๊ยะ

ขอบ พระเดช พระคุณ มาก ยังงั้นผม ลา ที่

ดาสง

ไปเถอะ อ้อ ประเดี๋ยว ก่อน

เป๊ยะ

ขอ รับ

ดาสัง

แล้วอย่าลืม กระเทียม ของ นะ

เป๊ยะ

กระเทียม ของ ท้าย หรือ ครีบ

ดาสัง

ท้าย ชี นะ ไม่ยั้งจันเต็มแย

เป๊ยะ

หมอ เขา ห้าม ของ แสลงไว้ท้าย นะ ครีบ

ดาสัง

ฮะฉันไม่ห้าม แม่แกอยาก จะกินอะไร ก็ให้

แกกินเถอะ

เป๊ยะ

ขอรับ (จะไป)

ดาสัง

เออ นี่แน่

เป็ย

ขอ รับ

ดาสัง

แล้วก็ ถ้า แม่ แก่ ตาย ไป ละก็ ขย่ำ ลืม ไป บอกล
สัพเพรช นะ

เป็ย

ขอ รับ ผม ลา ที่ (นาย เป้า กับ นาย เป็ย
พากัน ออกไป)

เหลี่ยม

(เดิน มา ข้าง หน้า) พุท ใจ นี้ แก่ รักษา ยัง
เอง แหะละ หรือ

ดาสัง

ก็ จะ ให้ รักษา ยัง ใจ อีก ละ เท่า นั้น ก็ ได้ แยก
บาท แล้ว นี้

เหลียม

ถ้า เขา ตายไป แก จะว่าไง

ตาสัง

จะไปว่าไง คนเจ็บ อยาก ตาย จะมาโทษ หมอ
ไต่อยู่หรือ ถ้ายังงั้นละ ก็คงไม่มีใคร เป็นหมอ
ได้ กลัว ติด ตราง

เหลียม

(หัวเราะ) ก็จริง อยู่ ไปบ้านหมื่น จำเียร
หรือยังล่ะ

ตาสัง

ไปซิ แล้วคุณไป คอยหัวกระโถกก่อน ผม
มาเรียกถึง ค่อยขึ้นไป (ตาสัง กับ นายเหลียม
พากัน ออกไป)

ฉากที่ ๒—ในบ้านหมื่นจำเนียร (เหมือน
ในชุดที่ ๒)

(ดาสัง เข้า มา ข้างซ้าย นาง กลิ่น เข้า
มา ข้างขวา พร้อมกัน)

ดาสัง

อ้อ เหมาะจริง พอใส่เข้ามา ก็จำเพาะ
เจาะแม่กลิ่นที่เดียว แม่กลิ่น จำฉันมีความยิน
ยิตที่ได้พบหล่อนอีก ฉันได้เห็นหล่อนราว ะไ้
กินยา น้ำ ส้มอ ระบายความทุกข์ เปลือง ปลื
จาก ตัวฉันหมกที่เดียว

กลิ่น

คุณหมอ พุด ยก ย่อง ตัว ที่ฉันมัน เหลือ เกิน ไป
นักละ

ดาสัง

แม่กลิ่นเจ็บหน่อย เกะหน้า ถ้าหล่อนมี

เมตตา แก่ฉัน ละก็เจ็บ สักหน่อยเถอะ ขอให้ฉัน
ได้มีโอกาส รักษา หล่อนสักหน่อย ฉันจะมีความ
พอใจมากทีเดียว

กลืน

ขอ รับประทานโทษ เถอะค่ะ แต่ว่าในส่วน
ตัวที่ฉัน น่ะ ยังไม่มีความประสงค์ที่จะเจ็บ จะใช้
อะไรเลยที่เดียว

ตาสัง

ฉันน่ะ ช่าง สงสาร หล่อนจริง ๆ ที่หล่อนมีผิว
หึง จัก นึก ทั้ง หึงทั้งใจน้อย

กลืน

ก็จะทำยังไงล่ะค่ะ มัน เปน กรรม ของ ที่ฉัน
ที่ได้ทำมา ซาคิก่อน ก็เมื่อ มัน เปน เช่นนี้ ก็
ต้อง จำใจ จำทนไป ยังงั้น

ดาสัง

พุทโธ เหลือเกินจริง ๆ ผัวหล่อนนะ ช่าง
ไม่ไว้ใจหล่อนเสียเลยที่เดียว คอยแต่ด้อมมอง
จับผิด อยู่เสมอ หล่อนจะพูดอะไร นิดหน่อยก็
ไม่ได้

กลืน

โอ๊ย! ที่คุณได้เห็น แล้วนะ นิดหน่อยเท่านั้น
ยังยิ่งกว่านี้ก็มีนะคะ แหมบางทีถ้า เขาหึง จิต
ขึ้น มาละก็เห็น ราวกระบ้า คุณ นายคุณแน่ สัน
กลวิหมค แหะละคะ คำหรือเสียง อังทั่วบ้าน
ทั่วช่อง

(อ้ายหลอ มา ยืนฟัง อยู่ที่ ประตูทาง ขวา)

ดาสัง

แม่ไว้ย เปนได้ถึงยังงั้นที่เดียว หรือ พุทโธ ๆ
คนอะไรเช่นนั้น มันช่างมีกระดกกระใจทำกะหล่อน

ไ้ถึงเพียงนั้น ที่จริงคนเราที่เกิดมาเป็นผู้ชายแล้วละก็ ถ้าแม่หล่อนให้แต่เพียงล้างเท้าของหล่อนเท่านั้น ก็ควร จะปลื้มพอแล้ว น่าเสียกายจริง ๆ คนรูปร่างงดงามเช่นหล่อนยังงั้ควร หรือที่ จะ มา ตก อยู่ใน โงม มี อ้าย คน ชนิกัว หล่อน อ้ายคนที่โง่ บั๊ตชบใจ ทุร้าย รวากับ สัตว์ ป่า ไ้ย ขอโทษ เอะ ที่ พุ่ ถึง ผัว ของ หล่อน เช่น นั้น

(อ้ายหลอในระหว่างที่ดาสังพูดนั้น ค่อย ๆ เดิน เข้า มา จาก ประตู มา ยืน พิง ฝา ด้าน หลัง แสดง กิริยา เคือง แต่ อด กลืน ไว้)

กลืน

อ้อ ที่จริง ก็ เป็น จริง ตามที่ คุณ ว่า

ดาสัง

ก็จริง ยัง งั้น นะ ชิน ถึง ไ้ ว่า แล้ว ก็ หล่อน

ควร จะหาทาง ลงโทษ มันให้สากระใจยิ่ง ไรสัก อย่าง
หนึ่ง มันไม่ควร จะหึง หรือ สงไสย ต่าง ๆ ให้มัน
มากไป

กลืน

จริง นะคะ ที่ฉัน ภาวนา ๆ อยู่ว่า อยาก จะทำ
เสีย ให้ สม หน้า หน้า สากระใจ แต่ เคย ว นี ยัง นึก
ถึง อ้าย ลูก เท่า นั้น แหะละ คะ

ดาสัง

ที่จริง หล่อน ควร จะทำ แก่ แค่น เสีย ให้ เช็ด ที่ เคย ว
มัน อยาก หึง อยาก คอย จับ ชู้ นึก หา ชู้ ให้ มัน จับ
เสีย จริง ๆ ให้ เช็ด นั้น แน่ ส่วน ตัว ฉัน นะ เติมใจ
ที่จะ ช่วย หล่อน ใน เรื่อง นี้

(พอ ดาสัง ตั้งท่า จะ กอด นาง กลืน อ้าย
หลอ แหก เข้า ไป หว่าง กลาง ดาสัง กับ นาง
กลืน แล ดู อ้าย หลอ อยู่ ครู่ หนึ่ง แล้ว ต่างคนต่าง

ค่อย ๆ ถอยหนีไป คนละทาง จนออกประตู
ไป ตาลัง ทางซ้าย นาง กลืนทางขวา
อ้ายหลอ ยืน ตีลังอยู่ที่ กลางโรงจนหมื่นจำเนียร
เข้ามาทางขวา)

หมื่น จำเนียร

เฮ้ย อ้าย หลอ เอ็ง เห็น ตาหมอ อยู่ที่ไหนบ้าง
ใหม่

อ้ายหลอ

ทำไม จะไม่เห็น ละ ขอ รัย ผม มา เจอ กำลัง
คุย จ้อ อยู่ ะ เมีย ผม แน่ะ

หมื่น จำเนียร

ก็ เตียว นี แก อยู่ ที่ไหน ละ

อ้ายหลอ

จะ อยู่ ไหน ก็ ไม่ ทราบ ละ ขอ รัย แต่ ถ้า ได้
ผม เลือ ก ผม ก็ ต้อง ขอ เลือ ก ให้ อยู่ ตรง ละ ที

๑๓๒

กว่าแห่งอื่น

หมื่นจำเนียร

เอง มัน หึง จักหนัก ไปดูที่หรือว่าแม่จินดา
ทำอะไร

(อ้ายหลอ ออกไปทางขวา ดาลัง กับ
นายเหลียมเข้ามาทางประตูซ้าย)

หมื่นจำเนียร

อ้อ พ่อหมอมาแล้ว ฉันทามอยู่เที่ยวนี้
ที่เดียว

ดาลัง

ผมไป เล่นเล่นในสวนหน่อย หนึ่ง ครบ ลูก
สาวคุณ เปนยังไ มั่ง ครบ

หมื่นจำเนียร

กินเข้า กะไข่เสร็จแล้ว ตามที่ หมอสั่ง

ดาสัง

กินได้ มากหรือ ครับ

หมื่น จำเนียร

ไม่สู้ มาก ฉันจะบังคับให้กินให้หมดแล้ว
เขาทำหน้าบูดแล้วใช้ ไข่ ว่า กินไม่เข้า ถ้าขึ้น
กินเข้าไปอีก จะ อาเจียน

ดาสัง

ไม่เป็นไร ครับ ถ้ากินแล้ว ก็ เป็นแล้ว ก็น
ผม จะคอย พัง อาการ ดู อีกหน่อย ยาอื่น ยังมี
อีก ถมไป

หมื่น จำเนียร

(ชี้ นาย เหลี่ยม) นั่นหมอ เอาใคร มา ท่วย

ดาสัง

อ้อ! นั่นหรือ ครับ เขา ชื่อ—เอ้อ—(หันหน้าไป
พูด กับ นาย เหลี่ยม) ชื่อ ไหว่ ล่ะ

เหลียม

(บ๊อง ตอบ ดาสัง) ชื่อ อิบระฮิม

ดาสัง

(พูดดัง) ชื่อ อิบระฮิม ครับ

หมั่น จำเนียร

เขาเป็น อะไร

ดาสัง

(บ๊อง ถาม นายเหลียม) เป็น อะไร ละ

เหลียม

(บ๊อง ตอบ ดาสัง) เป็น ลูกศิษย์ แก่ ยิง ใจ ละ

ดาสัง

(พูดดัง) เป็น ลูกศิษย์ ผม ยิง ใจ ละ

หมั่น จำเนียร

อ้อ นี่ จะ ให้ มา ช่วย รักษา ยิง ใจ หรือ

ดาตัง

ยังงั้นซีครับ อะบังคนนี้เขา มีความรู้ใน
ทางวิชา หมอ ก็ พอใช้แล้ว แต่ยัง สู้ผมไม่ได้
เพราะ ยังงั้น ถึงได้ยอม มา เป็นลูกศิษย์ ผมอยู่
สำหรับ จะได้เอาความรู้ ไปให้ มากขึ้นอีก ผมจะ
ให้ลอง ฝึมือ รักษา ลูกสาว คุณคุณ ผม เชื่อว่า
ลูกสาว คุณคง จะ พอ ใจ ใน ยา ของ หมอ แชก คน นี้
เป็น แน่

(แม่จินดา กับ นาง กลิ่น เข้า มา ทาง ประตู ขวา)

กลิ่น

คุณ จินดา เธอ ว่า เธอ นอน อยู่ นาน แล้ว เมื่อ ย นึก
อยาก ลูก ขึ้น เดิน เล่น เสีย มั่ง

ดาตัง

ก็แล้ว ก็แล้ว เข้า อะบัง แยก เข้าไป
ตรวจชีพจร ชีพจร ดู เสีย ทีชี ฉนั้น จะ ต้อง พุท

กะท่านหมื่นจำเนียร ท่านทางนี้ อ้อแล้วก็แม่นม
นะ ไปจัดการหาผ้าหาทำไว้ ประเทียวยางที่
คุณจินดา จะ ต้อง อาบ น้ำ

กลืน

คือมันจะไปเตรียมไว้ ให้พร้อม (ออกไปทาง
ขวา)

ดาสดัง

เชิญใต้เท้าทางนี้ (จูงหมื่นจำเนียรไป
ให้ห่าง นายเหลื่อม กับ แม่จินดา) อย่าไป
กวนเขา ดี กว่า ครับ ให้เขา ตรวจตราให้สวด
เขา จะ ได้ ตั้ง ออก ตั้งใจ รักษา ลูกคุณให้หาย อย่า
มองไปทางไหน ซิ ครับ จะ ทำให้เขา ประหม่า
เขื่อนี้ แน่ ครับ เทียบ นี้ ใน หมู่ พวก หมอ ๆ กำลัง
มี ๙ ญหา ตาม กัน อยู่ เปน ช้อ สำคัญ อยู่ ช้อ หนึ่ง คือ
ว่า ผู้หญิง นะ ถ้า เจ็บ ลง แล้ว จะ รักษา ยาก กว่า

ผู้ชาย หรือ ยังไง ฟังทางนี้ เกะอะครับ บางคน
ก็ว่าง่ายกว่า บางคนก็ว่ายากกว่า ส่วนตัว
ผมเอง เห็นว่าง่าย ก็ง่ายกว่า ยาก ก็ ยากกว่า
ข้อนี้ ก็ เป็นเพราะ เลือค และ ลม และ ใจ ของ ผู้หญิง
ผู้หญิง มัก จะ รู้ ลึก อะไร ๆ ได้ เร็ว และ ดี กว่า ผู้ชาย
อย่า ว่า แต่ อะไร เลย ครับ จน ชื่น คื่น ไหน เตือน
หงาย ผู้ หญิง ยัง เห็น ผิด กะ วัน ที่ เตือน มีค เลย ครับ
ถึง กลาง วัน ก็ เกะอะ เวลา เข้า กะ เวลา บ่าย
ความ รู้ ลึก ของ ผู้ หญิง ก็ รู้ ลึก ว่า ผิด กัน

จินดา :

(พูด กับ นาย เหลี่ยม) ฉัน ไม่ ไ้ กลับ ใจ ไป
เป็นอย่าง อื่น เลย จน ขณะ จิตร์ เตียว

หมื่น จำเนียร

เออ! นั้น แม่ ลูก สาว ฉัน พูด ได้ แล้ว แหม พ่อ
เจ้า ประคุณ หมอ รักษา ดี จริง ๆ สมนคร ที่ เขา จะ

๑๓๘

เรียกชื่อ ว่า หมอ เทวคา ขอบใจมากที่เดียว
ไม่ได้นึกเลยว่า จะหายไ้ เขาเถอะ ถ้าหมอจะ
ต้อง ประสงค์ อะไร บอกฉันเถอะ ถ้าหาไ้จะ
หาให้ตามความประสงค์ทุก อย่างที่ เดียว

ดาสัง

(เดินไป มา ทำท่า ถำ) แหม! ตั้งแต่รักษา
ใช้ มา นึก กว่า นึก ยังไม่เคย เห็น ยาก เหมือน
ครั้ง นี้เลย

หมื่น จำเนียร

เออ แม่จินตาไหนพูดให้พ่อฟังอีก ลักที่เถอะ

จินดา

เมื่อ ที่ฉันพูดไ้ยังงี้ แล้ว ที่ฉัน จะ ต้อง ขอ บอก
คุณพ่อให้รู้ไว้ว่า ที่ฉัน จะ ไม่ ยอม มี ผู้ อื่น นอก จาก
นายเหลียม และ ใน การที่ คุณพ่อ จะ คิ ด ยกให้
นาย ห่อ น่ะ อย่า คิ ด อีก ต่อไป เลย

หมื่นจำเนียร

เฮ้.....

จินดา

ทีฉันทน์ จะไม่ยอม เปลี่ยน ความ คึก เลย ที่ เกี้ยว

หมื่นจำเนียร

อะไร จะ

จินดา

ถึง จะ อธิบาย เท่า ไร ทีฉันทน์ ก็ ไม่ ยอม เชื่อ พัง เปน

อัน ชาค

หมื่นจำเนียร

ก็ ถ้า ว่า.....

จินดา

คุณพ่อ จะ พุค ยัง ไง ๆ ทีฉันทน์ ก็ ไม่ ขอ พัง เพราะ
ยัง งั้น พุค ไป ก็ เสีย เวลา เปล่า

หมื่น จำเนียร

ถ้า ยังงั้น.....

จินดา

จะ เอา อำนาจ มา ช่ม ชี ที่ฉัน ให้ ที่ฉัน เป็น เมีย คน
ที่ ที่ฉัน ไม่ รัก นะ เป็น ไม่ ไ้ ละ นะ เจ้า ค่ะ

หมื่น จำเนียร

ไม่ใช่ พ่อ หมายถึงว่า.....

จินดา

คุณ พ่อ จะ พุด ไป ก็ เสีย เวลา เปลา

หมื่น จำเนียร

ก็ จะ.....

จินดา

ที่ฉัน เหลือ ที่ จะ ยอม ให้ กต ชี ได้ อีก ต่อ ไป แล้ว

หมื่น จำเนียร

เฮ้อ.....

จินดา

ถ้าจะให้ที่ฉันแต่งงาน ภาระหนักให้บวช
เป็นชีเลยที่เดียวดีกว่า

หมื่น จำเนียร

อ้า.....

จินดา

ไม่มีประโยชน์ ไม่มีประโยชน์หนักเดียว
เสียเวลาเปล่า ที่ฉันไม่ยอมเป็นอันขาดทีเดียว
ที่ฉันตกลงใจแน่อนเสียแล้ว (หันหน้าไป
พูดกับนายเหลื้มใหม่)

หมื่น จำเนียร

(ชักผ้าออกมาเช็ดหน้า) แม่เจ้าไว้ย

พอพูดได้ทีหนึ่งก็พูดเสียใหญ่ เหนวพูดตอบ
ไม่ทันเที่ยว พ่อหมอลำแกคิดอ่านจัดการให้
กลับเป็นชีเสีย อีกฉันจะมีความยินดี

ดาสัง

ผมทำไม่ได้หรอกครับ แต่ถ้าคุณไม่ อยาก
ฟัง ลูกสาวคุณพูดอีก ผมจะรับจัดการทำให้
คุณหูหนวกเสียก็ได้ คงไม่ได้ยินเท่ากัน

หมื่น จำเนียร

ขอใจ ไม่ต้องหรอก (หันหน้าไปทาง
ลูกสาว) แม่จินดา นี่ตัวหล่อนนะ นี่หรือ
ว่า.....

จินดา

(พูดซ้อนทันที) ก็ฉันบอกแล้วว่า อธิบาย
เสีย เวลา ก็ฉันไม่ อยากฟังเลย

หมื่น จำเนียร

หล่อนนะ จะ ต้องแต่งกะ นายห่อในเวลาพรั่งนี้
ที่เดียว

จินดา

ก็ฉัน น่ะ จะไป จากบ้าน นี้ตั้ง แต่วัน นี้ที่ เดียว

ดาส่ง

เอ๊ะ ๆ คุณ ขอรับ เลิกที ๆ ไว้ เป็น พนักงาน
ผมเอง นี่ แปลว่า ไรค เกิม ของ หล่อน ยังไม่ หาย
สนิท ถึงได้ พุดจา เช่นนี้ ผมมี บา รักษา อยู่แล้ว

หมื่น จำเนียร

อะไร หมอ จะ รักษา คน ให้ เปลี่ยน ความ คิด ได้ที่
เดียว หรือ

ดาส่ง

ได้สิครับ อย่างว่า แท้ตัวผมเลย พ่ออะยัง
ลูกศิษย์ผม นั้น เขา ก็ รักษา ได้ นี่แน่ ตัวหมื่น จำ
แถม เห็นไหม ละว่า คนใช้ น่ะ มี ใจผูก พันธุ์ ใน เจ้านาย
เหลื่อมนี้ ที่ท่าน หมื่น ท่าน ไม่ เป็น ที่ พ่อ ใจ จะ ยก

ให้เลย นี่ก็แปลกเพราะ ลมร้าย ที่มี อยู่ใน ตัว ของ
 หล่อน ทำให้หล่อนใจหงุดหงิดไปมา เราต้อง
 คิด อำนวย ธิปไตย รักษา เสียให้หายถึง จะได้ ฉัน เห็น
 ว่าควร จะให้หล่อนกินยา—เอ้อ—อ้าย ยา ขนานที่ ฉัน
 บอก แกไว้ แล้วนะ ยังไง ละ แต่ว่า ต้อง เข้า เสนหา
 กระจุม พิศให้ถูก ส่วน นะ

หมื่น จำเนียร

อะไร นะ เสนหา กระจุม พิศ อะไร ฤๅ
 กระจุม เพ็ชร ละ กระจุม

ดาสัง

อะไร เพ็ชร จะได้ ชม ตาย กระจุม พิศ นะ กระจุม พิศ นะ
 มัน หวาน ดี นัก เสนหา นะ รศ ชาติ ที่ เหมือน กัน
 ผู้หญิง สาว ละ ก็ ชอบ ทุก คน เทียว (หัน ไป สั่ง
 นาย เหลี่ยม ต่อไป) บาง ที่ คุณ จินดา จะ อิด เอื้อน

ไม่ยอมกิน ยา ขนานนั้น แต่ แก ก็เป็นคนฉลาด
 อยู่ ต้อง คิดอ่าน วิ่ง วอน ให้ รับ ให้ ได้ นะ ถ้า แก จัก
 การ ไม่ สำเร็จ ได้ ครั้ง นี้ ละ ก็ เอะ อย่ำ เป็น ลูก ศิษย์
 นั้น อีก เลย จะ พลอบ เสี้ยม ถึง อาจารย์ ด้วย
 พา ออก ไป เติบ ใน สวน เสี้ยม ลัก หน่อ ย ก่อน พอ ให้ ใจ
 เธอ สบาย แล้ว ถึง ค่อย ให้ กิน หน่อ กิน ยา นั้น
 จะ คอย อยู่ ใน นี้ ละ ท่าน หมั่น จำ เนียร เข้า รับ ๆ
 พา ไป สิ อย่ำ ว่า ไว

(นายเหลื่อม พา แม่ จินดา ออก ไป ทาง ประตู
 ซ้าย)

หมั่น จำ เนียร

ยา อะไร ที่ หมอ กล่าว ถึง เมื่อ ตะกั นี้นะ

ดาสัง

อ้อ เสนหา กระมู พิค

หมื่น จำเนียร

นั่นแหละ ฉันยังไม่เคยได้ยินชื่อได้ยินเสียง
เลย ที่ เทียว เปนยา คึกขันใหม่ หรือ ยังไง

ดาสัง

ไม่ใช่ยาใหม่ เก่าโบราณ เทียว เขา เคย
ใช้ กัน มา ตั้งแต่ ครั้ง พระเจ้า เหา เทียว สำหรับ
ใช้ รักษา โรค อย่าง ที่ ลูก สาว คุณ เปน นี้ ละ ที่ นึก ไม่
มี อะไร ลู้

หมื่น จำเนียร

ลูกสาว ฉัน นี่ ยังไง ความ ประพฤติ ซ่าง แปลก
กว่าแต่ก่อน จริง ๆ

ดาสัง

ผู้หญิง สาว น่ะ บาง ที่ ก็ หัว คือก พอใช้

หมื่น จำเนียร

หรือ จะ เปน เพราะ หลง เจ้า นาย เหลี่ยม นั่น เหลือ

เก็น

ดาสัง

ก็แปลได้ แปลธรรมดาหนุ่มสาว มักหลงง่าย
 หมั่น จำเนียร

ฉันนะพอรู้เรื่องราวว่า เกิดรักใคร่กระหายเปลี่ยน
 ฉัน ก็ จับ ตัว กักเสี้ย ไม่ให้ ออก จาก บ้าน เลข ที่ เดียว

ดาสัง

ก็สมควร แล้ว ครับ

หมั่น จำเนียร

แล้วฉันคอยระวัง ไม่ให้ มี หนังสือ หนังสือ หา หรือ
 พกพา กันได้

ดาสัง

ถูก ละ ครับ

หมั่น จำเนียร

ถ้าไม่ยั้งงั้น อาจจะเกิดเหตุได้

ตาสัง

จริง

หมั่น จำเนียร

แล้ว แม่จินตนา นะ ยัง เท็ก อยู่ มาก ถ้าขึ้นไม่
ระวัง บาง ที ก็ จะ เลบ เป็ด ตาม เจ้า เหลี่ยมไปได้

ตาสัง

จริง ตามได้ เท่าว่า

หมั่น จำเนียร

เขา ว่า นาย เหลี่ยม นะ พยายาม จะหา ทาง พกจา
กะแม่ จินตนา นึก

ตาสัง

ชอบ กล ชอบ กล

หมั่น จำเนียร

แต่ ว่า เสีย เวลา เปล่า

ดาสัง

อ้อ อ้อ

หมื่น จำเนียร

เพราะว่าฉันนะ ได้จัดการ บ่อง กัน เสีย อย่าง
แข็งแรง ไม่ให้มีโอกาส พบ ประ หรือ พุดจา ถึง กัน
ได้เลยทีเดียว

ดาสัง

แหม ได้ เข้า ช่าง คิ ะวัง ะไว รอบ คอบ ดีมาก
คน ไร่ ๆ อย่าง นาย เต้ยม ที่ไหน จะ มา มีความ คิ
สู้ ได้ ทำ ได้
(อ้าย หลอ วัง กระหืด กระหอบ เข้า มา ทาง ขวา)

อ้ายหลอ

ได้ เข้า ครับ เกิด ความ ใหญ่ เสีย แล้ว

หมื่น จำเนียร

อะไรวะ

อ้ายหลอ

คุณจินดาขอ รั้ว เปิดไปแล้ว

หมื่น จำเนียร

หา? อะไรเปิดไปไหน

อ้ายหลอ

ไปไหนผมจะไปทราบหรือ ขอ รั้ว ไปกระนาย
เหลียมมนะซี ขอ รั้ว

หมื่น จำเนียร

ฮะ! แน่หรือ

อ้ายหลอ

แน่ซี ขอ รั้ว ก็นายเหลียมมนั้นปลอมตัว
เป็นแขก ลูกศิษย์ พ่อหมอนั้นยังงี้ละ ขอ รั้ว

หมื่น จำเนียร

(ตบอก) ตาย ๆ

อ้ายหลอ

อีตาหมอ นั้น นะซี ขอ รับ เป็นผู้รู้เห็น เป็นใจ

หมั่น จำเนียร

(ชี้หน้า ตาสัง) มึง ทำ กู เสียได้ ก็ ละ ๆ
ข้า จะ ไป ตาม คำ รว ร ฐ มา จับ ตัว มึง ไป เทียนี่ และ
อ้าย หลอ คุณ ตัว ตา หมอ ไว้ อย่า ให้ หนี ไป ได้ นะ (ออก
ไป ทาง ขวา)

อ้ายหลอ

ไม่ได้ ต้อง มั้

ตาสัง

กันไม่หนี หรอกหน้า

อ้ายหลอ

อะไม่ได้ไม่ไว้ใจ (เอาผ้าคาดพุงมัดตาหมอ
พลง พุด พลง) อะ อะ ! คราว นี้ ละ กังามหน้า

ละพ่อหมอ อยากให้ แม่กลิ้ง ออก มา เห็น เวลา^{๕๖} นึก
 ญาติหรือ จะ ว่า ใจ

(ยาย มา กับ ผู้ใหญ่ บ้าน หง เข้า มา ทาง ซ้าย)

ยายมา

นี่ ตา หมอ ลัง อยู่ ไหน

อ้ายหลอ

นี่ แม่

ผู้^{๕๗}ใหญ่ หง

อ้าว นี่ ทำไม ถูก มัด อยู่ ละ

อ้ายหลอ

มัดไว้ สำหรับ เอา ไป เข้า ตราง

ยายมา

พุท ไต่ ๆ นี่ จะ เอา ผัว ฉัน ไป เข้า ตราง ทำไม กัน

อ้ายหลอ

ทำไม ละ มา คบ คิด ะ ผู้ ร้าย ลัก พา ลูก สาว

คุณ นาย ท่านนะ ชี

ผู้ใหญ่ หง

แม่มา

ฉันว่าแล้ว ว่าคง มีเหตุ

คุณมา

หาย อยู่ นาน นึก

ดาวสัง

ก๊ี้ แก นะ เสือก มา ด้วย ทำไม ละ

ยายมา

ฉัน ชวน แก มา เอง แหะละ

เห็น แก เปน คน

ราชการ เผื่อ ยังไง จะ ได้ จัก การ ช่วย เหลือ ได้

ก๊ี้ แก จะ ต้อง คิด สัก กี่ ปี ละ

ดาวสัง

ฉัน จะ ไป รู้ หรือ

ฉัน ไม่ ไข่ ทร่ ลาก การ นี้

ยายมา

โอ้ ๆ ไม่ รู้ เลย ว่า จะ เปน ถึง เพียง นี้ ไม่ ควร

เลย ที่ ฉัน จะ สั้ ประคน ไป บอก เขา ว่า แก เปน หมอ

ดาสัง

อ้อ! นี่แกนะเอง แหะละ หรือไป บอก เขาว่า กัน
เป็นหมอ

ยายมา

ก็ยังงั้นนะซี

ดาสัง

อ้อ! ชอบใจแกมาก ทำเอาถูกเขี่ยนบอบ
แล้วยังมีหน้าซ้ำ จะ ต้อง ทิด ตราง อีก

ยายมา

กรรมจริง ๆ เทียบ

ดาสัง

แกจะ อยู่ ทำไม อีก ละ กันไม่เห็น เป็น ประ
โยชน์เลยที เทียบ กลับไป บ้าน เสีย ดี กว่า

ยายมา

โถ! จะให้กลับไป ยังไง ตั้งแต่เกิด มา ด้ว

ฉันยังไม่ เคย คิด ตราง สัก ที่ ฉัน ต้อง ไป ส่ง แก
ให้ ถึง ตราง ที่ เทียว จะได้ เห็น ออก เห็น ใจ กัน ไป
จน ที่ สุด

ดาสด์

พูด รว ภา เขา จะ เอา ไป ฆ่า ไม่ น่า พัง เลย
(หมิ่น จำ เนียร กลับ เข้า มา)

หมิ่น จำ เนียร

ตำรวจ ประเทียว ก็ มา หรอก ที่ ละ ประเทียว
ก็ ได้ ไป ตราง ละ

ดาสด์

พูด ไช้ ใต้ ทำ ครับ กรุณา ผม หน้อย เกอะ
ที่ ผม ให้ ผม กลาย เป็น คน อื่น ไป เสีย หน้อย เกอะ ครับ
ถึง จะ เจ็บ ผม ก็ ยอม ขอ แต่ ให้ พ้น ตราง สัก ที่
เกอะ ครับ

หมื่น จำเนียร

ไม่ได้ ไม่ได้ ต้องให้ไป ตาม พระราช
กำหนด กฎหมาย

กลืน

(พูดข้าง นอกประตูทาง ซ้าย) มาเถอะคะ
ไม่ต้องกลัวหรอก

(นาง กลืน พา นายเหลื่อม กับแม่จินดา เข้า
มา ทาง ประตู ซ้าย นายเหลื่อม เปลี่ยนเครื่องแต่ง
เสร็จ แล้ว)

หมื่น จำเนียร

อ้าว นี่ยังงี้ กัน

กลืน

ก็ฉันไป อ้อนวอน คุณเหลื่อม ขอให้ พาคุณ จินดา
กลับ มา บ้าน เธอ ก็ ตก ลง พา มา ที ๆ เจ้าค่ะ

เพราะ ฉะนั้นคุณ นาย ออย่าโกรธเลย ไหน ๆ เขา
ก็ รัก กัน นะ เจ้า ค่ะ

เหลี่ยม

ผม พา แม่จินตา มา คินให้ กระคุณ พ้อ เพราะ
ตกลง กัน ทั้งสองคน ว่าไม่ควร จะทำ ให้ คุณพ้อ ได้ ความ
เดือด ^สร้อนใจ จะ เป็น กรรม ต่อไป ภาย หน้า
ผม ไม่คิด ลัก พา ลูกสาว คุณพ้อ อีก ละ ขอรับ ผม
จะ กราบ แท้ ขอ ต่อ คุณพ้อ แต่ โดย คี

หมื่น จำเนียร

ฮือ!

เหลี่ยม

แล้ว ก็ ผม ขอ เวียน คุณพ้อ ให้ ทราบ ว่า เมื่อ
ตะก ^สกันเอง ผม ได้ รับ โทรเลข จาก กรุง เทพ ฯ ว่า คุณ
ลุง ผม น่ะ ถึง แก่ กรรม แล้ว และ ยก สมบัติ ให้ กระ
ตัว ผม เอง ทั้ง หมก

หมั่น จำเนียร

อ้อ ๆ ! เธอฉันก็มา รู้ สัก ว่า พ่อเหลืยมนี้ก็
เป็นคนที่มีตระกูล ทั้ง มีความรักใคร่ ใน ตัวลูกสาว
ฉัน จริง เพราะ ฉนั้นฉันก็เต็มใจยก แม่จินตาให้
โดย ยินดีที่เดียว

เหลืยม

ผม ชอบ พระเดช พระคุณ มาก ขอ รับ

คำสั่ง

ก็ผมล่ะ เมื่อไหร่จะ เอาไปใส่ ตราง ละ

หมั่น จำเนียร

อ้าย ! แกก็ไม่มี ความผิดอะไรนี่หนา อ้าย
หลอ แก พ่อหมอ เสียชี เอง เสือกไป มัดไว้ทำไมล่ะ
(อ้ายหลอแก คำสั่งโดยไม่ ลู้ เต็มใจนัก)

คำสั่ง

แม่ไว้ย แขน เปน เหน็บ นั้นแน่ มันมัดเสีย

จนลมเดินไม่สะดวก เทียว

(อ้ายเหลื่อ เข้า มา ทาง ซ้าย)

อ้ายเหลื่อ

รับ ประทาน ผมไปโรงตำรว มาแล้วขอรับ
ท่านขุน ท่านว่า ท่านกำลังจะคุมกองตำรว
ไปจับผู้ร้าย อยู่ขอรับ เพราะฉะนั้นท่านมายัง
ไม่ได้ ท่านให้ใต้เท้าส่งจำเลยไปที่โรงพัก

ผู้ใหญ่หง

อาณัติตัวจำเลยไว้ กระผมก่อนก็ได้ขอรับ

ดาสัง

บอกว่า แก่นะอย่าเสือก (พูดกับหมื่นจำเนียร)
ยังงั้นผมไม่มีผิดนะ

หมื่นจำเนียร

แก่นะ กลับ มีความชอบที่รักษา ลูกสาวฉันหาย
เย็นใจนะ เพราะยังงั้น แกเอาเงินไปใช้ค่า

หยุดยาสักสิบ คำถึงเถอะ (ให้เงิน ตาลัง)

เหลียม

อ้อ ลืมไป นี่แน่ะ คนขอให้ แก คำวิชาที่ฉัน
ได้เรียนมาจากแก (ให้เงิน ตาลัง)

(นายเป่า กับ นายเปียบ เข้า มาทาง ซ้าย)

เป่า

แหม! คุณ หมอ ยา ของ คุณ วิเศษ จริง ๆ

ดาลัง

อ้อ คนไข้ ไม่ตาย หรือ

เปียบ

ตาย อะไรล่ะ พอมผม เอา ปลา สลิกไป ส่งให้
ก็ ลูก ขึ้น เตะผม เผลวใหญ่ เนอะ เปน หาย แน่ เทียว

เป่า

เพราะยัง จึงผม นำเงิน มา ใช้ คำ ยา เติม อีก สาม
คำถึง ครับ (ให้เงิน ตาลัง)

ดาสัง

แม่ไว้ย รวยจริงนะเรา เออ ก็ ใคร จะ
 กรุณาให้เงิน หมอ สัง อีก ก็ เชิญ มา ให้ เสีย เติบว นี้ ชี
 (เดินออกมาข้างหน้าโรง และพูดไปทางคนดู)
 ยังไง ละ ขอรับ จะให้เงิน ก็ เชิญ ชี หรือ จะต้อง
 ประสงค์ ยา วิเศษ ของผม ยา เสนหา รับ ประทาน
 ไหม หรือ จะต้อง ประสงค์ รุม พิศ ถ้าใคร ต้อง
 ประสงค์ ขอได้ ไปรค มา รับเอา ไป เติบวนี้ ไม่ ต้อง
 ประสงค์ หรือ จั๊นผม ลา ที!

จบ เรื่อง

—*~*~*~*

วันกำหนดส่ง

๒๒ ธ.ค. 25๐7

๑๖.๐๐.๐๐

๒๘ ธ.ค. ๒๕๐๗

-5.๐๐.๒517

